

SVENSK FALLSKÄRMSSPORT

SVENSKA FALLSKÄRMSPÖRBUNDETS MEDLEMSMAGASIN

Svenska mästerskapen i alla grenar

Nyfiken På- Per Nissborg

Hoppmodet genom tiderna

Original image – this picture has not been edited

CYPRES

Reliability

Made in
Germany

**PERFORMANCE
YOU CAN TRUST**

You expect top performance
from your AAD from exit to landing.
CYPRES has delivered
since 1991.

⚠ WARNING

DO NOT TRY THIS AT HOME
CYPRES athlete Lee Crudgington
swoops through the roadshow tent.

photo: Stuart Meacock

WWW.CYPRES.AERO

Vid pressläggning av det här numret av Svensk Fallskärmsport, den 6 augusti, inträffade en fallskärmsolycka vid Fallskärmsklubben Aros i Västerås. Nils Hedström som var en erfaren hoppare deltog i ett headdown läger och fick efter drag av sin huvudfallskärm en felfunktion. Reservfallskärmen aktiverades sent och hann inte få tillräcklig bäring innan han slog i marken. Ett räddningsarbete inleddes direkt och han fördes till sjukhus men hans liv gick tyvärr inte att rädda. Utredning av olyckan har påbörjats. Våra varmaste tankar går till de anhöriga.

Väderlotteri och ökade kostnader

Hittills har vi haft en sommar med extrema väderskiftningar. I veckan som gick hade vi en rekordtemperatur runt 35 grader under en dag, för att nästa dag vara nere på 14 grader. Det är verkligen inte särskilt typiskt för svensk sommar, även om vi brukar ha växlande väder. Eftersom vi är en så väderberoende sport, bidrog dessa typiska väderförhållanden med en del besvärligheter för det första av våra två SM som genomfördes i mitten på juli. SM för kalottgrenar i Gryttjom drog nitlotten av vädergudarna och veckans andra SM i Vårgårda, drog vinstlotten. Samma väderlotteri gäller för läger och all annan planerad verksamhet ute i klubbarna. Som hoppare är vi trots detta en tålmodig skara människor som ihärdigt väntar och när möjlighet ges hoppar vi för fullt.

Eller kanske inte. Statistiken visar tyvärr att vi hoppat mindre totalt sett, halvvägs in i säsongen. Vädret spelar förstås in, men även ökade bränslekostnader vilket medfört ganska rejäla höjningar av slotpriser runt om i klubbarna. Fler håller hårt i plånboken, eftersom i stort sett det mesta blivit dyrare ute i samhället, vilket dessvärre kommer göra avtryck i vår sport.

För att återgå till SM, som du såklart kan läsa om i tidningen, kunde vi glädjande notera fler deltagare i år jämfört med i fjol, vilket är positivt. I grenen Canopy Piloting var det ett betydligt större startfält än på länge, och SM-guldet totalt (efter tre delgrenar) gick

till Per Nissborg, som är ny chefsinstruktör i Stockholms Fallskärmsklubb från i år. I vår artikelserie "Nyfiken På" får du chans att lära känna honom mer på djupet.

Precis som vår RI, Sven Mörtberg, skriver om i sin spalt kan man också konstatera att juli är en månad med fler skador. För den som skadat sig och får delar eller resten av säsongen spolierad, är det kanske en klen tröst att få höra att allting finns kvar. Att alla roliga hopp kommer att kunna göras längre fram och att vännerna troget väntar. Men så är det. Allt finns kvar, det gäller att inte ge upp för den som tillfälligt får stanna kvar på marken. Åk ut till klubben och delta i gemenskapen. Umgås, se och lär, och när du är återställd kommer det kännas lättare att komma i gång igen.

Sommarnumret, nummer tre, innehåller alltid artiklar om sommarens alla roligheter. Läs om midsommarboogie, läger och hoppning över huvudstaden för att nämna några exempel. I artikelserien Tips & Trix får du också ta del av hoppmodet genom tiderna.

Sist men inte minst skänker vi många fina tankar till tre personer som lämnat oss. Marcus Turula genom den tragiska olyckan i Vårgårda och Gunnar Nyberg samt Hans Tenggren som båda gick bort i sommar, och som varit riktiga eldsjälur i sina respektive klubbar.

Penny

Innehållsförteckning

- 4 Kalendarier, notiser
- 6 RI-spalten
- 7 Incidentrapporter
- 8 Ordförandespalten
- 10 In Memoriam
- 11 Klubbkollen – Vad har hänt sedan sist? Gotlands Fallskärmsklubb
- 12 SM i frifallsgrenarna och wingsuit
- 14 SM i kalottgrenarna
- 16 Nyfiken På – Per Nissborg
- 21 Tips & Trix – Hur man klär sig bäst för hoppning
- 22 Hoppmodet genom tiderna
- 24 Midsommarboogie i Mohed
- 25 Redaktionen grillar – Hella Stening
- 26 Hoppning på Gärdet
- 27 Distriktsmästerskap i precision och kalottformation
- 28 Två eldsjälur ur tiden
- 29 Fyra Frågor – Camp
- 30 Tankar från Down Under del 2

Foto: Mikael Belenki

Hoppning över Gärdet i Stockholm.

Ansvarig utgivare

Jens Grahn
jens.grahn@sff.se
Svenska Fallskärmsförbundet

Layout, originalarbete,
bildredigering och distribution:
V-TAB Falkenberg,
anders.johansson@v-tab.se

Annonser

SFF kansli
021-41 41 10
info@sff.se

Signerade artiklar

Signerade artiklar speglar författarens bild av verkligheten och inte nödvändigtvis Svenska Fallskärmsförbundets.

Insänt material

Redaktionen ansvarar endast för beställt material. Vi förbehåller oss rätten att redigera insända texter och bilder. Godkännande av publicering i SFS är samtidigt publiceringsgodkännande av det tryckta materialet som en lågupplöst PDF-fil på hemsida för SFF eller SFS.

Preliminära utgivningsveckor för 2022

1/22 v.16, 2/22 v.25,
3/22 v.34, 4/22 v.43,
5/22 v.51

Adressändring

Medlemmar i Svenska Fallskärmsförbundet, samt övriga mottagare och prenumeranter skickar adressändring till SFF, info@sff.se

Prenumeration

Icke medlemmar som önskar prenumerera på Svensk Fallskärmsport kontaktar SFF:s kansli, se kontaktpuppgifter nedan. Pris för fem nummer inom Sverige: 500 kr.

Svenska Fallskärmsförbundet

Sjöhagsvägen 2
721 32 Västerås
Telefon: 021-414110
E-post: info@sff.se
Hemsida: www.sff.se

Redaktörer

Penny Robertson-Pearce
0702-75 97 47
info@sff.se

Pixine Lyckner
0733-23 13 13
pixine@live.se

Kalendariet Med reservation för ändringar

September

- 6-8** Träning inför SM tiomanna, SFK
- 9-11** SM tiomanna speedformation, SFK
- 16-18** AFF steg 1, FKA
- 26-28** Medusa skills camp, FKA

Oktober

- 14-16** BAS-kursen Bosön

November

- 12-13** SFF förbundskonferens

Har din klubb evenemang som du vill ska synas i Svensk Fallskärmsport? Kontakta Penny info@sff.se

Kungens fana till Söderhamns Fallskärmsklubb

Som ett led i att sprida användandet av svenska flaggan delar Stiftelsen Sveriges Nationaldag varje år ut ett antal fanor till föreningar och organisationer i landet. Ett begränsat antal fanor, cirka tio stycken, delas ut av H.M. Konungen vid det traditionella firandet av Nationaldagen på Skansen i Stockholm den 6 juni varje år. Övriga tilldelningar av fanor överlämnas vid lokala firanden i respektive kommun eller på annat sätt. Stiftelsen har delat ut fanor sedan 1916.

Stefan Dellengård, chefsinstruktör i SÖFK och flaggmarskalk, berättar:

”Eftersom jag sedan 1993 är del av den marskalkkår, som ideellt arbetar med de praktiska delarna vid utdelning av fanor med mera på Skansen, hade jag under ett antal år funderat över möjligheten att för Söderhamnsklubbens räkning ansöka om att få en fana tilldelad och överlämnad av H.M Konungen på Skansen. Jag skrev således ihop en ansökan inför vårt 50-årsjubileum 2019 och dubbade ett par medlemmar till att få vara med om att ta emot en fana av Kungen.

Vi fick en relativt positiv respons på ansökan och skulle tilldelas en fana, men av landshövdingen i Stockholm vid en lokal ceremoni på dennes residens. Fint så men, det var inte vad jag hade tänkt mig så jag tackade nej, samtidigt som jag förhandlade fram att vi skulle få en ny chans på Skansen 2020. Detta år drabbades vi som bekant av en pandemi och det beslöts att firandet skulle bli av det enklare slaget. Så vi sköt fram vårt mottagande ännu ett år. Följande år var det lika illa så vi fick skjuta på det hela ytterligare ett år.

Slutligen i år kunde vi komma till skott! Mattias Sundberg, Andrea Schofeld och jag själv kunde å klubbens vägnar ta emot en fana av kung Carl XVI Gustaf på Sollidenscenen och även delta vid kvällens tapto på kvällen. En speciell upplevelse och ett fint sätt att fira Nationaldagen på.”

Representanter från Söderhamns Fallskärmsklubb mottar fanan från HM konungen.

Foto: SVT arkiv

Celebert besök på Aros

Legenden Pete Allum, från England, gästade Fallskärmsklubben Aros i mitten av juni för att hålla en kalotflygningskurs. Petes hemmafält är Empuriabrava i Spanien där han numera coachar i framför allt kalotflygning. Annars är det främst i formationshoppning han gjort sitt namn genom åren. Pete har ett gediget CV när det gäller fallskärmslippning och har 35 000+ hopp. Han började hoppa 1979 och har tvälat och skördat massor med framgångar i FS4 och FS8. Han har drygt 25 guldmedaljer i brittiska mästerskapen och bronsmedalj i både världscup och VM i FS4 och Canopy Piloting. En riktig "Skygod", med en beundransvärd ödmjukhet. Vår RI Sven Mörtberg, som haft glädjen att känna Pete i många år, säger: "Pete är en riktig förebild på många sätt. Trots sin långa erfarenhet är han ödmjuk och tycker fortfarande att han har mycket att lära. Fantastiskt att han kom till Sverige för att coacha", säger Sven som hoppas att fler får chansen att delta i läger med Pete i framtiden."

Foto: Sven Mörtberg

Sven Mörtberg och legenden Pete Allum, en riktig Skygod.

140 år i sporten

Foto: Privat arkiv

140-års firande i Gryttjom. fr.v Karin Lien, Monica Paulsson, Jens Grahn och Göran Schwarz har tillsammans firat 140 år i sporten. 30 år vardera förutom Jens Grahn som firade 50 år. Imponerande!

Flormanstipendium 2022

Bertil Flormans stipendium som delas ut varje år till kvinnliga flygsportare har i år bland annat tilldelats fallskärmschopparen Ann-Marie Jarzebowski. Hon ingår i svenska landslaget i FS4, Echochamber Oceanside. Ann-Marie som tycker det känns jätteroligt att fått ta emot Flormanstipendiet säger:

”Ett stort tack till Flygsportförbundet för Bertil Florman-stipendiet för kvinnliga flygsportare! Jag är ärad, glad och mycket tacksam för stipendiet. Det är ett uppskattat stöd till tränings- och tävlings säsongen 2022 med Echochamber Oceanside. Vi tränar inför Världsmästerskapet i FS4 som hålls i USA i oktober.”

Övriga kvinnliga flygsportare som fick stipendiet i år är Jiachen Mi, segelflyg, och Anna Grönvall, modellflyg.

Foto: Tävlingsarrangören

Stipendiaten Ann-Marie Jarzebowski ingår i landslaget Echochamber Oceanside

Östersunds Fallskärmsklubb på gång igen

Foto: Åsah Helenius

Under fyra strålande varma och soliga dagar, runt midsommar i juni, genomförde Östersunds Fallskärmsklubb hoppning som det brukade göras förr. En av klubbens kursledare, Åsah Helenius, hade veckan innan genomfört en intensivkurs för tre elever som gjorde sina första hopp. ”Klubben har lidit hårt, av bland annat pandemin, och tappat många medlemmar. I år var vi endast åtta förnyade i klubben och det gör att eleverna blir en så otroligt viktig del av verksamheten direkt. Under veckan har de kunnat genomföra flera SFU-hopp, tack vare att flera instruktörer från andra klubbar hjälpte till. Vi har även kunnat genomföra tandemhoppning och dessutom haft flera skojhoppare med i lifter som gått back-to-back. Den typen av hoppning har inte genomförts på fältet på flera år”.

Utmärkelser utdelade

Utmärkelser för antal hopp och år i sporten har delats ut, eller kommer att delas ut, under sommaren runt om i Sveriges hoppklubbar. Det vill säga för dem som ansökte förra året och fram till 31 januari i år. Om du vill ansöka om utmärkelse i år, gå in på:

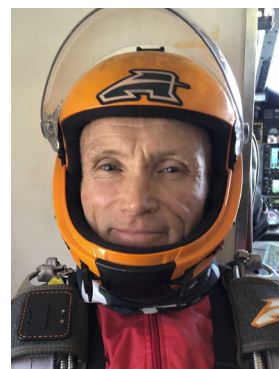
www.sff.se > medlemsärenden > ansöknings- och webbformulär. Utmärkelser sökta under 2022 delas ut 2023.

På bilden ser du Henrik Runbjörk från Smålands Fallskärmsklubb, som fick motta utmärkelse för 2000 hopp och 20 år i sporten av RI, Sven Mörtberg.

Foto: Privat Aktiv

Ri-spalten

När jag åker runt i landet och besöker klubbarna, träffar jag många mycket engagerade funktionärer. Det är roligt att se. Men ibland verkar det som att allt utbildnings- och säkerhetsarbete helt hänger på chefsinstruktören, eller på några få eldsjälarna i klubben. Det är inte hållbart. För att vår svenska modell, som bygger på ideell verksamhet och föreningsverksamhet ska fungera, behöver alla instruktörer hjälpas åt. Det är inte bara CI eller hoppledaren som ansvarar för säkerheten, utan en "sund säkerhetskultur" kräver delaktighet från alla. När alla hjälps åt och drar åt samma håll, blir allt så mycket lättare. Och tillsammans blir det roligare!

En annan observation denna säsong är att det har varit många som skadat sig. Det är tråkigt att få säsongen spolierad, särskilt som olyckorna troligen hade kunnat undvikits genom bättre teknik av flygning och landning av fallskärmen. Turbulens har även varit en faktor som verkat ha tagit några på sängen. Det har resulterat i en del kraschlandningar, när skärmen inte betett sig som man är van vid. Generellt behövs ökad kunskap och att hänsyn tas till hur olika vind- och väderförhållanden påverkar våra fallskärmar. Att flyga fallskärmen är ingen passiv handling, utan du måste vara aktiv från öppning till att skärmen ligger på marken.

Här behöver klubbens kalottinstruktörer engagera sig för grund- eller kompletterande utbildningar. Men även en aktiv hoppledare som säkerställer att särskilda landningsinstruktioner förmedlas tydligt vid turbulens eller svåra vindförhållanden.

Var extra rädd om rygg och nacke genom att se till att landa på fötterna. Finns det risk för att det blir en hård landning, är fallskärmsrullning en beprövad teknik som fungerat sedan SFF bildades 1955. Träna på den, för en dag kan den komma att behövas!

Från SFF:s centrala utbildningsverksamhet stundar en BAS-kurs i oktober. Det är den kurs som inte kunde genomföras i vintras på grund av covid-19 och i stället flyttades fram. SFF:s erfarna och entusiastiska förbundsinstruktörer guidar, under en långhelg, våra nya i sporten i att bli säkerhetsmedvetna fallskärmsshoppare. Och även i vad vi menar med att vi i Sverige ska ha - en sund

säkerhetskultur. OBS! Det kommer hållas en "ordinarie" BAS-kurs i vinter 2023 också.

För den som är intresserad av att bli AFF-instruktör, vill jag verkligen rekommendera det vi kallar AFF-instruktörsutbildning steg 1. Det är en förstegsutbildning som genomförs i slutet av säsongen inför AFF-examinationen som sedan sker kommande säsong. Under steg 1-utbildningen får kandidaten insikt i vad som krävs av en AFF-instruktör och möjlighet att träna i rollen som AFF-instruktör. Den stora fördelen är att kandidaten får personlig feedback på sin egen hoppstatus i förhållande till vad som krävs för att kunna bli AFF-instruktör i SFF.

Det är handfasta råd om vad kandidaten behöver träna särskilt på och en massa tips om olika tekniker för en AFF-instruktör. De som genomfört steg I-utbildningen har varit positiva efteråt och kommit bättre förberedda till steg II (vindtunnel) respektive steg III (examination).

Vi har genomfört denna förstegsutbildning nu under två säsonger och jag är mycket nöjd

med utfallet där en majoritet nått målet och blivit instruktörer. 2022 års AFF-instruktörsutbildning steg I kommer genomföras i september på två platser i Sverige. Kallelse kommer till chefsinstruktörerna och på SFF:s hemsida.

Glöm inte att vi har privilegiet att få hålla på med världens roligaste sport. Men, det kräver att man inför och under **varje** hopp är förberedd och fullt koncentrerad på vad man håller på med. För fallskärmsshopping är dessvärre inte särskilt förlåtande om man gör fel. Därför är det viktigt att vi tar hand om varandra och ser till att ingen faller utanför ramarna!

Vi ses på fältet!

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Sven Mörtberg". The signature is written in a cursive, flowing style.

Sven Mörtberg
SFF:s riksinstruktör

Incidentrapporter

Under våren fick Åsah Helenius frågan om hon kunde tänka sig att bli chefsinstruktör i Östersunds Fallskärmklubb. Klubben har haft det tufft av flera anledningar under pandemiåren, och 2021 genomfördes färre hopp än någonsin på klubben, vilket fått stora konsekvenser för medlemsantalet. Åsah tvekade aldrig utan antog posten med glädje. "Sedan jag började hoppa i Östersund en kall februaridag 2001 har jag aldrig förnyat i en annan klubb. Att kunna hjälpa till och driva klubbens säkerhetsarbete och instruktörskår ser jag som en möjlighet och ett hedersuppdrag, och har helhjärtat gått in i uppdraget att skapa hoppning för alla i klubben", säger Åsah, som både varit CI i Linköpings Fallskärmklubb 2005-2010 och suttit med i USK 2009-2019.

Åsah Helenius
chefsinstruktör i
Östersunds Fallskärmklubb

I det här numret berättar Åsah om hur viktigt det är att reflektera över vår verksamhet oavsett om vi är nya hoppare, eller erfarna med instruktörsroller. Det är därför de röda och blå rapporterna är så viktiga och ger oss en bra möjlighet till just reflektion, för att utveckla och förbättra säkerheten kring hoppningen. Under en hoppvecka i samband med midsommar i ÖFSK, samlades alla medlemmar och nya elever för hoppning.

Vi instruktörer är förebilder

Tre nyutbildade elever från kursen jag just avslutat tillsammans med de två fjolårseleverna utgör en viktig del av klubbens gemenskap och fortlevnad, vilket är särskilt tydligt i en liten klubb som i Östersund. Under hoppdagarna producerades också två röda och tre blå rapporter, vilka jag vill reflektera över. Mina tidigare erfarenheter, tillsammans med min nu påbörjade 22:a säsong i sporten, gör att jag är mån om att öppenhet, förtroende och en vilja att lyssna och lära är centralt i min ledarfilosofi. Jag vet att det jag säger och gör som hoppkompis, instruktör och tävlingshoppare påverkar andra, vare sig jag vill det eller inte. Med det sagt vill jag i så stor utsträckning som möjligt förvalta detta och skapa förutsättning för inlärning och erfarenheter. Det är min fasta övertygelse att det är på så sätt vi undviker olyckor.

Instruktörer är inga övermänniskor

Den första blå rapporten skapar jag själv när jag hoppar med en elev som genomför hoppet med bakåtvolt i SFU. Syftet med hoppet är att eleven ska bli instabil. Eleven hoppar ut stabilt, får tummen upp och påbörjar programmet. Volten går bra men efter att vederbörande tagit sig till mage igen kommer en sväng till höger. En till. En till. En till. Jag går in för att stoppa rotationen, men rotationen till höger accelererar svagt ifrån mig. Jag får aldrig tag i vederbörande för att säkra drag vid draghöjd, utan draget genomförs av eleven på rätt höjd, stabilt med en avklingande rotation på mage. Varför

hände detta? Möjligen för att jag var rostig, eller så var det för att vi ibland tappar elever eller inte kommer ikapp eftersom vi som AFF-instruktörer inte är övermänniskor, inte ens jag. När vi har fått ihop 100 blå rapporter om icke säkrade drag för elever kanske vi kan identifiera ett mönster. Men fram till dess får alla som inte lyckats med att säkra en elev leva med ett stukat självförtroende. Vi är bra, till och med väldigt bra, men vi är inte övermänniskor.

Slarv, bristande rutiner och otillräckliga förberedelser

De kommande tre rapporterna jag vill dela mina funderingar om, är alla instruktörsinducerade. Den första rapporten – en voltad elevrigg som hoppades – är instruktörsinducerad av två anledningar. Den första anledningen är att eleven som packat riggen inte har uppfattat att de tre linkontrollerna är viktiga och att du inte kan packa en rigg och hänga upp den när du packat själv. Detta reflekterar brister i utbildningen. Den andra anledningen är att instruktörerna på plats inte kontrollerade att packjournalen för aktuell rigg var korrekt ifylld. Lärdomen för denna till synes ofarliga incident är lika tudelad. En rutin betyder ingenting om den inte formaliseras, kommuniceras och praktiseras. Eleven måste veta vad som är viktigt under packningsprocessen, kunskap är trygghet. Denna gång gick det lyckligtvis ändå bra, eleven landade sin voltade kalott lugnt och säkert, men det kunde gått illa.

Reservdrag för elever

De andra rapporterna jag nämner som instruktörsinducerade är två snarlika reservdrag som genomfördes, båda av elever. Båda reservdragen berodde på att eleverna inte hittade handtagen. Den första eleven vände runt i flygplanet så att piloten drogs ut knappt halvvägs vilket innebär att det sannolikt kändes annorlunda när det var dags att gå in och dra fallskärmen. Samma elev fick också byta rigg på 10-minuterscället till en rigg med en annan typ av räddningsutlösare.

>>>

Detta kan ha bidragit till en ökad stressnivå, vilket i sin tur påverkade placering i dörren och uthopp. Klassisk additionseffekt, inducerat av instruktören som på kort varsel förändrade förutsättningen för hoppet. Instruktören i detta fall var jag själv, som på 10-minuterscall förändrade förutsättningarna för eleverna på liften för att kunna genomföra en mötande lift.

Det andra reservdraget var exakt likadant som det första. Eleven i fråga hade gjort hälften av sina hopp med den aktuella riggen utan problem, men kunde inte lokalisera handtaget vid drag. Detta reservdrag skedde bara några timmar efter den första elevens reservdrag. Tilläggas bör att jag samlat eleverna och berättat hur det första gick till. Jag valde mina ord väl, underströk att det var korrekt att dra om du inte hittar handtaget efter två försök. Det finns dock en risk att jag planterade något hos den andra eleven. Syftet med samlingen var naturligtvis att undvika spekulationer då det i lilla ÖFSK inte går att genomföra ett reservdrag utan att alla på fältet omedelbart känner till det. Ingenting sker i skymundan, allting är synligt. Eleven genomförde hoppet utan problem, fick observationscirkel-tecknet från instruktören, stelnade och skyndade sig in i draget och dök framåt. Därefter beskriver vederbörande två försök att dra huvudkalotten och sedan direkt på reserven. Hade det hänt om vi inte pratat om det tidigare?

Eleven är en reflektion av sina instruktörer

Sammanfattningsvis har jag några tankar jag vill dela runt de sistnämnda tre rapporterna. Den första är att eleverna aldrig blir bättre än de instruktörer de utsätts för. Elever är en spegling av sin kursledares styrkor och svagheter, vilket förstärks under färden från elev till A-certare i takt med att de träffar sin hoppmästare eller AFF-instruktör. Vi som instruktörer kan alltid lägga bara *lite* mer tid på materielkunskapen och systemförståelsen, för det är materielen och individens kunskap om denna som är livräddande vid varje hopp. Den andra reflektionen är att vi som instruktörer är medvetna om additionseffekten. Vi gör vårt bästa för att inte stressa, att låta saker ta sin tid, att förklara, vänta, vara tålmodiga och jaga på bara lite lagom. Trots detta kommer vi att fortsätta stressa, pressa och utsätta våra elever för mer än de klarar, av den enkla anledningen att vi så gärna vill att eleverna ska bli klara med sin utbildning och fortsätta hoppa. Vi behöver säga stopp här. Själva eller till varandra som instruktörer. Ekonomi och tillväxt får aldrig bli viktigare än säkerheten. Eller att man vill ha flyt med en mötande lift, fast eleven inte hunnit förberedas tillräckligt. Detta är något vi i ÖFSK kommer att diskutera på kommande instruktörmöten och Safety day 2023. Tillsammans skapar vi rutiner som gör vår hoppning säkrare, lärande och ger oss mer glädje att stå ut med vardagens vedermödor. Prata om det så lär vi av varandra. Skriv en blå rapport innan den blir röd!

Blå himmel på er,
Åsah

Ordförandespalten

Det blir inte alltid som man tänkt sig. I mitt fall genom en ovälkommen men nödvändig axeloperation, som spolerade alla planer på att vara en aktiv hoppare på så många klubbar som möjligt under säsongen.

Glädjande är däremot att se att vi genomfört SM-tävlingar i Gryttjöm och i Vårgårda, att nästan alla grenar lyckats genomföras med resultat, och framför allt med en generell ökning i antal deltagare. Det är viktigt för vår sport. Tävlingsverksamheten är viktig. Under ett väderb्रेjk hade jag förmånen att få sitta och diskutera detta med några av våra främsta och mest rutinerade tävlande. Med fokus på just hur vi attraherar fler nya hoppare att tävla, kom det upp många bra förslag och idéer. Hur vi kan återskapa en tävlingstradition där det är roligt att delta och vara med, även för oss som inte är elitsatsande. Där SM är en "happening" som man inte vill missa, med fler deltagande i instegsklasser och fler "spontana" lag. Andra länder och förbund har med framgång provat olika grepp kring detta och det är en fråga som styrelsen tillsammans med tävlingskommittén och klubbarna kommer arbeta vidare med under hösten inför nästa säsong. Vi behöver ta fram en uttalad målsättning för att åter öka antalet deltagare i samtliga grenar och discipliner.

” Vi ser även en ökning av samarbete mellan klubbarna och en visad solidaritet med fördelning av resurser, vilket är väldigt positivt. Det tror jag är vägen framåt.

Arbetet med förändring av delegationsavtalet fortgår och vi har genomfört ett möte med deltagande från flygchefer och piloter, samt ett flertal möten med Transportstyrelsens flyginspektörer. Det är glädjande att se Transportstyrelsens förtroende för vår verksamhet och deras inställning till förändringsarbetet och jag är säker på en samförståndslösning inom kort.

Omvärldsläget och världsekonomin fortsätter att belasta även vår verksamhet, mest tydligt genom ökande bränslepriser och kanske även ekonomisk försiktighet i samhället. Vi ser därför att flera klubbar nödgats höja hoppriker och riskerar därför en eventuell nedgång i antal hopp och tandem, och med det en ännu mer ansträngd ekonomi i klubbarna. Det finns trots detta en hel del glädjande besked, och ett är att se att Umeå Fallskärmklubb har hyrt in ett plan och återstartar sin verksamhet. Vi ser även en ökning av samarbete mellan klubbarna och en visad solidaritet med fördelning av resurser, vilket är väldigt positivt. Det tror jag är vägen framåt.

Vi behöver alla aktivt jobba för fallskärmsportens synlighet i media och hjälpas åt att rekrytera nya hoppare och givetvis sälja tandemhopp (som ju är vår främsta rekryteringsbas). Om vi dessutom samtidigt fortsätter öka samarbetet mellan klubbarna är jag säker på att vi tillsammans kan möta även framtida utmaningar och utveckla sporten vidare.

Blue Skies,

Jocke Berlin ordforande@sff.se 0704-82 18 84

**“EVERY NEW BEGINNING COMES FROM
SOME OTHER BEGINNING'S END.”**

-LUCIUS ANNAEUS SENECA

**PERFORMANCE
DESIGNS, INC.**

WWW.PERFORMANCEDESIGNS.COM/FIRST-TO-KNOW

In Memoriam

Marcus Turula älskade och levde för fallskärmshoppningen och alla människor inom sporten.

Vi minns Marcus som en genuint snäll och ödmjuk person, med en förmåga att se och bry sig om alla människor omkring sig. Vi minns den grundmurade tron han hade på allas lika värde, glädjen han så frikostigt delade med sig av, speciellt för andras framgång och kärleken ingen kunde missa.

Marcus lämnade oss alldeles för tidigt, men han fortsätter vara en inspirationskälla för så många. Marcus levde verkligen sin dröm, både i yrke, livsstil och kärlek och det var viktigt för honom att kunna hjälpa andra att uppfylla sina drömmar, hjälpa dem våga ta steget ut ur bekvämlighetszonen för att göra livet större och rikare på mening.

Marcus var en mycket uppskattad coach och instruktör, pedagogisk, lugn och lyhörd inför sina elevers olika behov. Han älskade att dela med sig av sin erfarenhet och kunskap, ingav elever lugn och trygghet och tog sig alltid tid för alla.

Marcus, du lämnar ett stort tomrum efter dig men finns för alltid kvar i våra hjärtan. Tack för alla fantastiska ögonblick och stunder, alla historier att samlas kring, återberätta och minnas dig genom. Du är så älskad, så saknad.

Flyg fritt Marcus! ♥

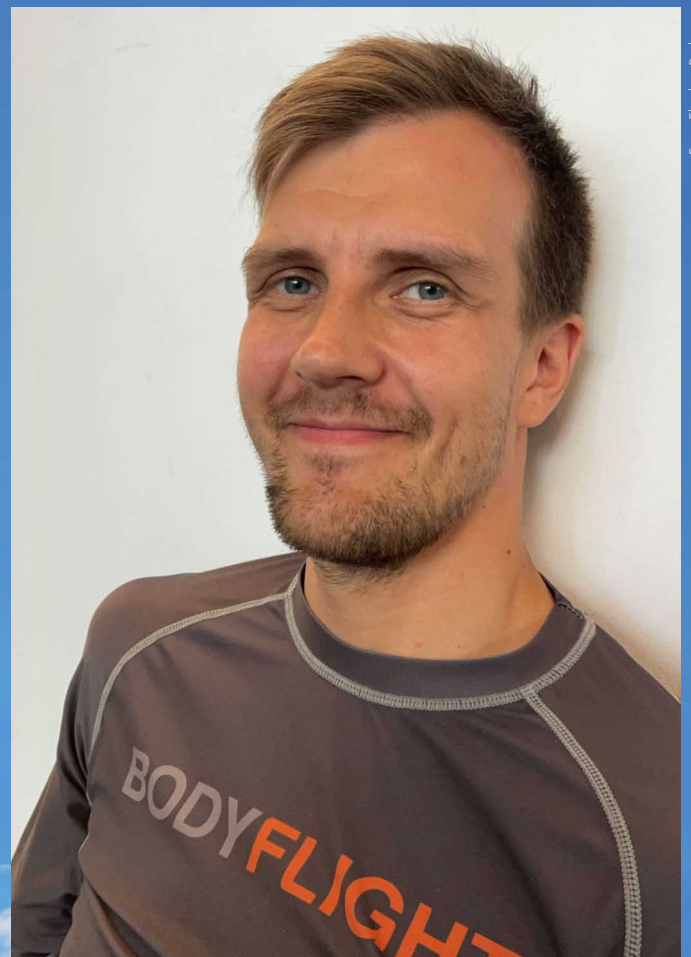

Foto: Elisabet Pedersen

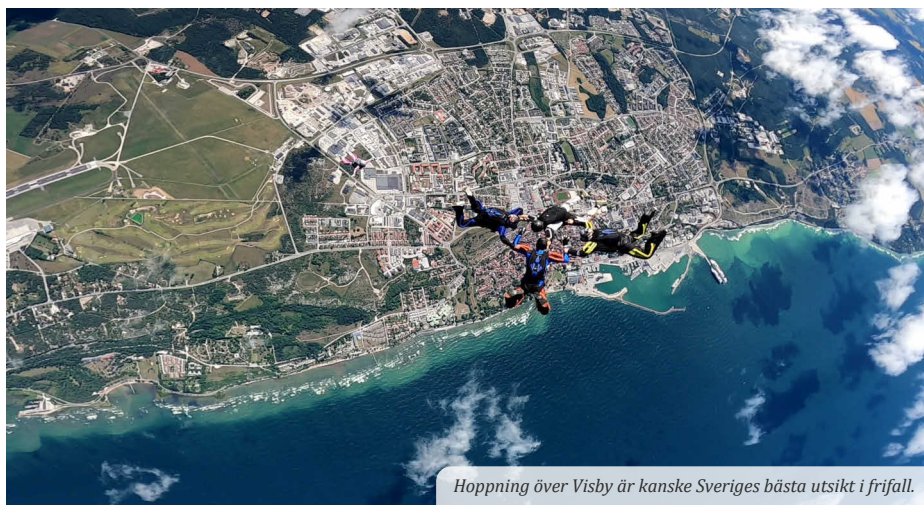
Klubbkollen – vad har hänt sedan sist?

Gotlands Fallskärmsklubb

Text: Penny Robertson-Pearce

När vi skrev om Gotlands Fallskärmsklubb (GOF) i nummer 1 2016 hade klubben cirka 20 medlemmar och en liten Cessna 182:a med verksamhet över vackra Gotland. Sedan ett antal år står klubben utan flygplan men hade ett uppsving på medlemmar under 2021 med 24 medlemmar, vilket är det högsta antalet sedan 2016. Nya ordföranden och fjolårseleven Fanny Olsson ser positivt på framtiden. "Jag ser en framtid med mycket gemenskap och festligheter på klubben, inlånade flygplan med många gästande hoppare och gemensamma hoppresor för klubbmedlemmarna."

Foto: Privat Arkiv

Hoppning över Visby är kanske Sveriges bästa utsikt i frifall.

Fanny, som gick sin kurs tillsammans med fyra andra i fjol, fick med sig klubbens enda AFF-instruktör Tomas Stengård till Gryttjom, för att med hjälp av instruktörer där genomföra alla AFF-hopp. Det blev en bra start för bland andra Fanny och Luca Percario, som nu är klubbens nya kassör. Den nya styrelsen har idel färska och entusiastiska medlemmar, som får stöttning av Björn Fristedt som varit aktiv hoppare och styrelsemedlem i GOF i många år. Dag Svensson firar sitt 22:a år som chefsinstruktör och är också klubbens enda kursledare.

Ser positivt på framtiden

Trots en inställd elevkurs i år ser Fanny positivt på framtiden och hoppas att alla 24

medlemmarna som var förnyade i fjol även förnyar i år. Under andra veckan i juli kommer Skånes Fallskärmsklubb till Gotland med sin nya Cessna Caravan och Fanny tror och hoppas att det blir många gästhoppare som passar på att besöka Gotland. "Utan tvekan måste Gotland vara en av de vackraste platserna i Sverige att falla fritt över och närheten till Visby gör inte saken sämre." Förra året under en hoppvecka i samarbete med NYFK kom inte mindre än hundra gästhoppare vilken var en positiv, men lite oväntad överraskning. "I år vet vi mer vad vi kan förvänta oss och vår samarbetspartner SFK, för hoppveckan över Visby, är vana arrangörer av event. Självklart kommer vi försöka boka in så mycket tandemhoppning som möjligt under hoppveckan, så att så många som möjligt får njuta av vår vackra utsikt."

Samarbete mellan småklubbarna

I mitten av juni samlades några hoppare från Gotland, Nyköping, Örebro och Umeå för lite gemensam hoppning, eftersom alla saknade eget flygplan. Uppslutningen blev inte så stor eftersom planerna hade kommit i gång sent.

"Vi har därför planer på att genomföra en till "småklubsvecka" där flera småklubbar som saknar flygplan kommer att samlas i Gryttjom för att hoppa och ha kul tillsammans", berättar Fanny som tillsammans med

resten av styrelsen i GOF ser detta som ett gyllene tillfälle att planera gemensam verksamhet i framtiden. "Det är viktigt att vi mindre klubbar står tillsammans och hjälps åt. Det är viktigt både för våra egna klubbars överlevnad och för hoppssverige i stort. Vi är så tacksamma över de samarbeten vi haft och förhoppningsvis kommer att ha i framtiden med större klubbar som gästar Gotland med både flygplan och hoppare." Det har även diskuterats att i framtiden försöka införskaffa ett flygplan igen. "En idé som tagits upp är att vi tillsammans med en eller flera klubbar delar ett flygplan, som får cirkulera mellan våra olika hoppfält."

Hedrande bronsmedalj

Gotland har i många år skrapat ihop klubbens egna formationshoppare och på senare år lånat in från andra klubbar för att delta i SM i tiomanna speedformation. Förra året slog klubben till med en mycket hedrande bronsplats till allas stora glädje. I skrivande stund är det inte klart om Gotland deltar även i år, men visst vore det roligt om de åkte till Skåne för att försvara sin bronspeng. ■

Gotlands Fallskärmsklubb i korthet:

Gotlands Fallskärmsklubb ligger vid Visby Flygplats.

Faciliteter: Klubbstuga med kök och övernattningsrum för 7 personer.

Gästhoppare får campa med tält, husvagn eller husbil i närheten av hoppfältet.

Planerad hoppvecka 2022: 11-17 juli

Antal medlemmar 2021: 24

Antal hopp gjorda på Gotland 2021: 475 i samarbete med NYFK

Antal AFF: 1

Antal Tandem: 1

Antal HM: 5

Antal KL: 1

Antal HL: 7

Antal KI: 1

Hemsida: www.skydivegotland.se

Foto: Dag Svensson

Elever och Instruktörer under kursen förra året. Övre raden fr.v: Luca Percario, Tomas Stengård, Jacob Fager, Anton Karlsson. Nedre raden fr. v: Dag Svensson, Fanny Olsson, Josefine Jacobsson.

Svenska Mästerskapen i frifallsgrenar och wingsuit

Text: Pixine Lyckner
Foto: James Brown

Härlig atmosfär, mod, rekord och gynnsamt väder. SM i frifallsgrenar var ett lyckat event!

Välarrangerat

Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg, i Vårgårda, stod som värd för årets svenska mästerskap i samtliga frifallsgrenar och wingsuit, och med vädergudarna på sin sida blev det ett mycket lyckat event där samtliga grenar kunde avklaras trots vissa väderuppehåll och tillfälligt kraftiga vindar. Tävlingschef var John Holmquist. Peter Björkman och Anna Knutsson stod som hoppledare, väl stöttade av tävlingsorga-

nisationen; Malin Levin, Solveig Klug och Peter Denk. Markarbetet sköttes smidigt då de tävlande fyllde upp treliftscyklar som höll piloterna stimulerade under de två tävlingsdagarna.

Modigt

Årets SM avgjordes av 33 tävlande i totalt fyra discipliner. Då endast två lag var anmälda till AAA-klassen i FS4 tillfrågades det enda tävlande AA-laget, CazaNova om de kunde tänka sig att tävla i AAA-klassen. Orädda för utmaning tackade de ja och gick därmed upp mot svenska landslaget Echochamber Oceanside och Aurora.

Wingsuit Performance avgjordes mellan sju tävlande (även deltagare från Danmark och Frankrike som deltog i 'Open') i totalt nio hopp uppdelat på de tre disciplinerna: distans, speed och time.

Dedikerat

På den tredje liften i tävlingscykeln handlade allt om att falla snabbt. De fem tävlande i Speed skydiving och VFS-laget Kwansta Kwattro bjöd åskådarna på snabba outfits och James Brown som var på plats vittnar om att trots att Kwansta stod utan konkurrerande lag i år så var fokuset på max. "De åkte till tunneln dagen innan för att träna med riggarna på" säger han och fortsätter: "de som tävlade i speed kunde inte öva i tunneln, men dagarna innan kunde man verkligen höra hur de övade på att flyga riktigt, riktigt snabbt över fältet!".

De två SM-dagarna var späckade med hoppning och humöret var på topp. Planen var att klara av så många hopp rundor som möjligt under första dagen för att utnyttja vädret till max och låta alla tävlande få så många hopp som möjligt. Vid lördagens slut hade således alla discipliner klarat av sex hela rundor vilket innebär max fyra hopp kvar till dagen därpå. Trots söndagens något sämre väder och en del väderuppehåll hann samtliga discipliner bli färdiga med alla hopp rundor.

"Både Echochamber och Aurora presterade bra i luften och bevisade sina platser som etta och tvåa i Sverige på FS4", berättar James Brown som var på plats. "Aurora låg i snitt 3 poäng under per runda men de utmanade bra och lät Echochamber arbeta för sin vinst", säger den glada britten. "CazaNova gjorde bra ifrån sig trots den plötsliga uppgraderingen till AAA-klass, och jag hoppas att deras mod och prestation ska inspirera andra till att tävla i FS", berättar James.

Henrik Runbjörk i Kwansta Kwattro går inför landning.

Rekord

Henrik Raimer försvarade sin svenska guldmedalj i Speed, Echochamer Oceanside vann FS4 och Kwansta Kwattro satte 10,2 poäng i snitt. Anmärkningsvärd är Sara Lundqvist, som satte tre rekord! Hon är nu den snabbaste kvinnan i Sverige med fallhastighet på 409 kilometer i timmen. Sara kom på tredje plats som tävlande i Speed för SF efter Henrik Raimer och Daniel Hagström.

”Det var en väldigt väl genomförd tävling av FKCG, bra organiserad och mycket god stämning på plats. Stort tack till alla som engagerade sig. Hoppas det inte dröjer tio år till nästa gång.”

– Henrik Raimer

Solveig Klug, pressansvarig för eventet, berättar:

”Toppskiktet bland svenska hoppare var på plats i grenarna FS4, VFS4, Speed skydiving och Wingsuit performance. Ola Johansson från världklubben FKCG försvarade sin SM-titel och kammade hem guld. I Open kom han trea efter fransmannen Flavier Mazzon och dansken Dennis Ohlsen. Roligt var också att flera helt nya hoppare i tävlings-sammanhang deltog i Wingsuit”.

Allt flöt på riktigt bra och de hade tur med vädret. Deltagarna var nöjda och samtliga hoppomgångar kunde genomföras. Tävlingsorganisationen fungerade fint. Inledningsvis var det en del tekniska problem med visningen av resultaten i resultatsystemet, vilket gjorde att de tävlande till en början inte visste hur de låg till jämfört med sina motståndare. Detta löste sig dock efter ett tag. ”Överlag uttryckte deltagarna att de var mycket nöjda med tävlingsarrangemanget” avslutar Solveig. ■

CazaNovas kameraman, Rikard Karlsson.

Sara Lundqvist på prispallen som tredje snabbaste i Sverige och snabbaste svenska kvinna.

Sara – Sveriges snabbaste kvinna

Vi ringer upp Sara en solig fredagsmorgon och hon berättar glatt men ödmjukt om rekordet och hur allt började.

”Jag har hoppat sedan 2008, och innan pandemin höll Raimer och Hagström (1:a och 2:a pristagarna i SM i Speed, reds anm.) i en ’prova på Speed’-helg vilket var jätteroligt. Under eventet var vi några som sa att vi skulle ställa upp i SM nästkommande år. Pandemin kom och jag deltog i ’Sweden - Blue Skies’ competition där jag testade och övade på grenen”, berättar Sara.

”Men nu äntligen blev det SM”, fortsätter hon glatt, och berättar att hon tränat med Daniel Hagström som coach inför mästerskapet och att hon är nöjd med resultatet och arrangemanget. ”Det är alltid roligt med tävlingar och det var så bra stämning och välarrangerat i Vårgårda”, säger Sara, som inte tävlat inom fallskärmssporten tidigare men som är aktiv i tävlingskommittén och har arbetat med SM i canopy piloting i flera år. ”Jag älskar tävlingsevent. Det är liksom spänning och förväntan men ändå avslappnad och härlig atmosfär”, skrattar hon.

Framöver blir det fullt fokus på träning, för nästa år väntar nytt SM och EM i Tjeckien. Ett av målen inför nästa år är att locka fler till tävlingsgrenen, framför allt kvinnor. ”Vi behöver vara minst tre tävlande för att kunna öppna en damklass och det är verkligen målet inför nästa år”, berättar Sara. I år var det endast två tävlande kvinnor i grenen: Sara och Susana Leal. För att locka fler till sporten arrangerar de till hösten ett ”prova på speed”-event och Sara hälsar alla som är nyfikna hjärtligt välkomna att delta.

”Det är väldigt roligt med Speed och jag ser fram emot en framtid med mycket tävlingar!” avslutar Sara glatt.

Svenska Mästerskapet i kalottgrenar

Text: Penny Robertson-Pearce

Årets SM i kalottgrenar hade fler deltagare än på många år vilket är positivt och tyder på tillväxt. Arrangör var Stockholms Fallskärmsklubb, och Osvaldo Appelgren, som axlade rollen som tävlingschef för första gången, var nöjd med tävlingen trots att det hade en del väderrelaterade problem. Vinnare korades i nästan alla grenar både i SM och även i både norskt och finskt mästerskap i Canopy Piloting (CP).

SM inleddes tidigt på onsdagsmorgonen och när vindarna började tillta framåt dagen blev det ett väderuppehåll fram till kvällen. Tyvärr höll det sämre vädret i sig även under tävlingens andra dag, och ingen av grenarna, förutom kalottformation (CF), kunde genomföra alla hoppen. Både precision och CP är mycket vindkänsliga grenar, där vindarna inte får överstiga sju sekundmeter. Osvaldo, som blev tillfrågad kort tid före SM om han kunde tänka sig att vara tävlingschef, berättar: "Det är många regler att sätta sig in i och eftersom det var min första erfarenhet i den här rollen är jag tacksam för det stöd jag fått av Peter "Törna" Törneman, Lena Kaulanen från tävlingskommittén, danska delegationen och domarna."

Skandinaviskt startfält

Det var drygt 30 deltagare från samtliga nordiska länder och i grenen Canopy Piloting (CP)

var det 17 deltagare i open-klassen, varav fyra som tävlade om de svenska SM-medaljerna. I intermediateklassen var det så många som fem deltagare. Det är verkligen en positiv utveckling och bådär gott för framtiden eftersom det inom svensk hoppning varit ett ganska glest startfält de senaste åren. Trots det stora deltagarantalet saknades ändå Stefan Burström som är landslagshoppare, och som befann sig på World Games i Birmingham, USA. Markus Holmström från Stockholms Fallskärmsklubb var en av tre SM-debuterande svenskar som tävlade i intermediate klassen. Han började hoppa 2015 och har hunnit göra 1600 hopp. "Jag gick en kalottkurs (swoop) för fyra år sedan och därefter en till kurs för Johan Karlsson i Gryttjom", berättar Markus. Tävländet fick vänta några år tills han kände sig redo att anta utmaningen. "Jag, Edvin Bengtsson och Carl Bradley ville delta på SM redan förra året men vi bestämde oss för att skjuta upp det till i år."

Väl fördelat på pallplatserna i SM

Markus tog hem guld i grenen zon-precision där han efter två rundor stod som vinnare. Det var den enda grenen där det gavs möjlighet att genomföra två av tre rundor. I de andra grenarna satte väder och vind stopp och det blev bara ett hopp gjort i varje. Marcus berättar: "Precision var det som jag kände mig mest osäker inför, eftersom jag inte hade gjort ett enda träningshopp i den grenen. Så vinsten var en positiv överraskning." I distans var det Mattias Flybrings tur att ta hem guld och i speed korades Edvin Bengtsson till vinnare. Totalt blev det seger för Edvin och Markus hamnade på en silverplats. Han berättar glatt: "Att tävla i canopy piloting är bland det roligaste jag har gjort sedan jag började hoppa!"

var Rikard Larfors bästa svensk på en åttondeplats. I grenen distans var det i stället Karim Ennasri som lyckades bäst, även han på en åttondeplats. Per Nissborg blev bästa svensk både i speed och totalt där han slutade på en sjundeplats, men väl med två guldmedaljer kring halsen. Finnarna och norrmännen bjöd på alldeles för hårt motstånd och totalsegrade gjorde Juho Mäntylä från Finland.

Stort startfält i precision

Det största startfältet på länge hade samlats för att göra upp i precisionstävlingen, 15 deltagare och fem lag. De flesta av de tävlande har varit aktiva i många år och tillväxten har gått långsamt. Yngst i startfältet var Jackiie Samuelsson som SM-debuterade i grenen redan förra året. Men det ökade antalet beror även på utländska hoppare som kommer till Sverige och väljer att ansöka om svensk licens. Det nyaste förvärvet till svensk hoppning och klubben FGCC, som är en ren tävlingsklubb, är Giuseppe Tresoldi från Italien. Hans svenska licensansökan blev godkänd så sent som dagen före SM. Trots det kunde han bara tävla i den öppna klassen eftersom det krävs hemvist i Sverige för att tävla om SM. "Jag lärde känna både Magnus Falk och Peter Bendt på internationella tävlingar för flera år sedan. Vi har blivit goda vänner och jag blev inbjuden att komma hit till Sverige och coacha de andra deltagarna under deras träningsvecka inför SM", berättar Giuseppe. Som yrkesmilitär har han lång erfarenhet, snart 40 år, av militär fallskärmschoppning där han tävlat mycket internationellt på alla stora militära mästerskap sedan starten. Han har hunnit göra 23 000 hopp och i stort sett alla inom grenarna stil och precision. "Det här är första gången jag är i Sverige och jag gillar det verkligen", berättade Giuseppe, som hade sin fru Morena Franceschetti

Medaljörerna i CP- Intermediate. fr.v: Edvin Bengtsson, Markus Holmström och Mattias Flybring. Sittande framför: Osvaldo Appelgren, tävlingschef

med sig i Gryttjom. Hon tävlade också i den öppna klassen. Båda två tycker om att hoppa i Sverige, framför allt för att det är så stort och gott om plats för både faciliteter och landningsytor. "I Italien är det ofta väldigt små landningsfält i jämförelse", berättar Giuseppe som efter SM åker hem till Padova, i norra Italien. "Det var jätteroligt att delta på SM och mitt mål är att delta varje år framöver. Jag har till och med övervägt att flytta till Sverige, och gärna bo i närheten av Gryttjom. Då kan jag träna

tillsammans med svenska landslaget som också är mina vänner, och vi kan hjälpa varandra och utbyta tips."

Få tävlingshopp för alla utom kalottformationslaget

Vädret var som sagt problematiskt och endast tre hopp av nio kunde genomföras i precision. En av deltagarna, Narit Pidokrajt, fick göra så många som fem omhopp eftersom hans hopp ej blev godkända på grund av vindförhållandena. I lagklassen segrade

Linköpingslaget med Anders Carlsson, Patricio Matta Salgado och Arne Lamberth. Individuellt segrade Arne Lamberth, silver gick till Magnus Falk och bronsmedaljen till Anders Carlsson. Giuseppe Tresoldi fick med sig en silvermedalj hem till Italien, i den öppna klassen.

I grenen kalottformation (CF) kunde inget mästerskap hållas eftersom det svenska laget Team Oktan var de enda deltagarna. På samma sätt var det tyvärr förra året. Lagmedlemmarna Oskar Klahr och Andreas Frisk fick i år hjälp av en erfaren före detta landslagshoppare i CF, Jonas Nilsson, som ställde upp som kameraflygare. Som enda deltagare på SM fick de åtminstone möjlighet att genomföra alla sina åtta tävlingshopp och slutade med ett snitt på 3,4 vilket var en förbättring jämfört med förra året. Förhoppning finns inför nästa år att det kan tillkomma något mer lag, för att ge tävlingen SM-status. ■

Resultat

SM Precision individuellt:

1 Arne Lamberth	LFK
2 Magnus Falk	FGCC
3 Anders Carlsson	LFK

SM Precision lag:

1 LFK
2 FGCC lag 1
3 Skånes Bästa

SM-Canopy Piloting

Speed:

1 Per Nissborg	SF
2 Karim Ennasri	FKCC
3 Christian Bruhn von Gufler	SFK

Zon-precision:

1 Rikard Larfors	ÖFK
2 Per Nissborg	SF
3 Christian Bruhn von Gufler	SFK

Distans:

1 Karim Ennasri	FKCC
2 Per Nissborg	SF
3 Christian Bruhn von Gufler	SFK

Totalt:

1 Per Nissborg	SF
2 Karim Ennasri	FKCC
3 Rikard Larfors	ÖFK

Intermediate -CP

Speed:

1 Edvin Bengtsson	ÖFK
2 Carl Bradley	SF
3 Markus Holmström	SF

Zon-precision:

1 Markus Holmström	SF
2 Edvin Bengtsson	ÖFK
3 Mattias Flybring	SÖFK

Distans:

1 Mattias Flybring	SÖFK
2 Carl Bradley	SF
3 Markus Holmström	SF

Totalt:

1 Edvin Bengtsson	ÖFK
2 Markus Holmström	SF
3 Mattias Flybring	SÖFK

Giuseppe och Morena från Italien

NYFIKEN PÅ

Per Nissborg

Text: Pixine Lyckner

Han har precis blivit svensk mästare i Canopy Piloting och Chefsinstruktör för Sveriges största hoppklubb. Därtill är han en tvättäta cutaway, en fantastisk familjefar och en av Sveriges bästa hoppare. Låt oss presentera Per Nissborg.

PER "NISSE" NISSBORG

Ålder: 35 år

År i sporten: 18 år

Antal hopp: 5500 hopp 1000 timmar vindtunnel

Utrustning: Vector med Leia 74

Familj: Sambo Melina, döttrarna Lovis 2,5 år och Disa 9 mån

Favoritbok: Jonathan Livingstone Seagull av Richard Bach

Det här vet ingen om mig: Har varit ordförande i Västergötlands Fallskärmsklubb.

Per med en Javelinrygg-säck och "kastad pilot", det var spännande att leka fallskärmshoppning. Allra bäst var det att åka och hämta utelandare.

Foto: Privat Arkiv

Foto: Privat Arkiv

I Australien levde Per det ljuva livet, strandlandningar, fest, fallskärmshoppning och surf.

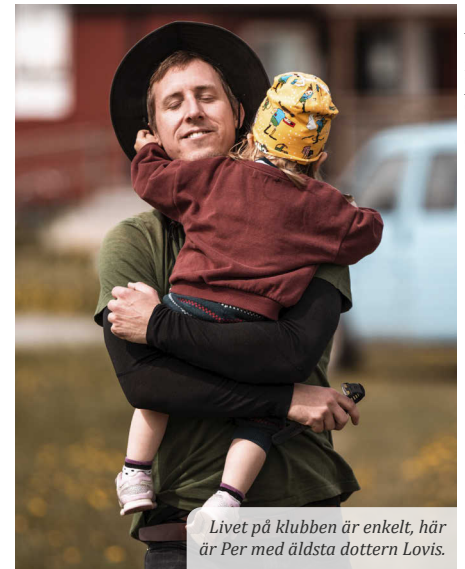

Foto: Felix Welterberg

Livet på klubben är enkelt, här är Per med äldsta dottern Lovis.

Sommar = Fallskärm

Fallskärmsporten har alltid varit närvarande i Pers liv. Båda hans föräldrar är gamla hoppare och när Per var barn hoppade fortfarande hans pappa. Pers familj; mamma, pappa, Per och två systrar bodde i Skövde men spenderade somrarna i sommarstugan i Flugebyn i Karlsborg, inte långt ifrån fallskärmsklubben. Från trädgården kunde de se skärmarna som öppnades, flögs och landades. Och när det landades ute skyndade sig Per till bilen för att åka med och leta efter dem som inte lyckades ta sig hem till fältet under kalott. "Det allra bästa var när folk landade ute!" säger Per exalterat och för en sekund glimtar en ung pojkes busiga uppsyn förbi i hans ögon, "hade man tur fick man till och med åka i bakluckan när vi skyndade iväg för att hämta dem!" berättar han. Det var spännande, äventyrligt och sann sommarkänsla. Ibland åkte han med sin pappa till klubben när han hoppade. "Jag älskade att vara på klubben,

man tittade på hoppare och käkade glass. Fallskärmshoppning var lika med sommar för mig" ler han.

Vad är väl ett vanligt barn?

När Per var elva år slutade hans pappa hoppa fallskärm och Per började få fullt upp med annat. Det var inte förrän vid 16 års ålder som han återvände till fallskärmsklubben ihop med sin pappa för att hälsa på. Där frågade pappan plötsligt Per om han ville gå en kurs. Per som inte alls sett sig själv som någon som skulle börja hoppa tackade tveksamt ja. "Jag var ju ett vanligt barn, jag spelade fotboll och så", skratrar Per åt minnet.

Året var 2004 och Per påbörjade sin resa mot livet som fallskärms-hoppare som skulle ta honom till då helt oanade platser. Han utbildades enligt den konventionella metoden och det tog honom 29 elevhopp och hela sommaren att bli klar med utbildningen. Han trivdes med hoppningen, de närmsta åren blev det cirka 50 hopp per säsong samtidigt som han gick ut gymnasiet, jobbade med att bygga flaggstänger och bodde hemma för att spara så mycket pengar som möjligt till hoppningen. Efter gymnasiet åkte han på en långresa där han backpackade sig igenom Australien och Sydostasien under sju månader innan han återvände till Sverige. "Jag hade inte fattat då att man kunde resa inom hoppningen", säger Per om den 'helt vanliga' långresan.

Konsumerade fallskärmshoppning

I samband med att klubben i Karlsborg lades ner började Per hoppa i FKCG. "Det var en helt annan grej, många fler hoppare, större flygplan, häftiga friflygare att se upp

till och jag förstod att det här är något man kan bli bra på!" berättar Per ivrigt. Året är nu 2008 och Per växlar upp hoppningen ordentligt och gör 250-300 hopp per år. All dötid spenderar han med att konsumera fallskärmshoppning, han sitter timmar i sträck och tittar på fallskärmsvideos från hela världen. Fallskärms-hopparen Per har vaknat på riktigt och han vill inget annat än att lära sig allt, testa allt och uppleva allt, som har med hoppning att göra. Mest inspiration fick han från amerikanska videos och USA kändes som nästa steg i hoppningen.

"Fallskärms-hoppningen är mitt liv!"

– Per Nissborg

"Vi hade en film som hette Lodi40", berättar Per "eller, jag vet inte om den hette så men filmnamnet var 'Lodi40' och det var det fetaste vi sett. Det sporrade mig till allt", säger han och ler stort.

Sagt och gjort, han och bästa hoppkompisen Filip Morén tog med sig riggarna och reste till det stora, spännande landet i väst.

"Det var så sjukt grymma hoppare i Lodi som gjorde massa 'headdownformationer' och grejer", säger Per drömskt och berättar vidare om livet på den amerikanska 'dropzonen'. Det var billigt, för tretton dollar fick man ett hopp och på söndagarna erbjöds '10 dollar Sundays'. "Jag och Filip kunde pynta fem dollar var för en 'hop-n-pop' och då körde de upp kärran oavsett om det bara var vi två på liften!" säger Per.

Gratis boende på Lodi – om du hoppas!

En dag när Per och Filip satt utanför hangaren och tog det lugnt efter några veckors intensivt hoppande kom Bill Dause, som driver Skydive Lodi än idag, fram till dem. Han sa enkelt "Why are you not jumping? You are here to jump, you can't stay if you're

JOHANNES BERGFORS OM PER:

Jag är tacksam över att jag fått spendera mycket tid med Nisse, speciellt i början av mitt hopp-liv.

Trots att han är yngre än mig har han alltid känts som min storebror – eftersom han lärt mig så mycket om livet, hoppningen och goda värderingar.

Den Nisse jag känner är inkluderande och snäll, han är rättvis, rebellisk, lyhörd och lite kaxig. Han är generös mot nyare generationer med sin breda kunskap och sprider i min åsikt en holistisk, realistisk bild av vår sport. Nisse och jag upptäckte fallskärmshoppningen ihop genom att göra otaliga two-ways, se på hundratals timmar med hoppvideos och klämma in oss på hopp med mycket duktigare hoppare – oftast tack vare hans charmiga förmåga att prata med vem som helst. Under några år ramlade vi fram i vita hoppdräkter, djupt inspirerade av svensk musik, amerikansk hopp-historia och nordiska friflygare som Skywalkers, Divine och Zero. Jag hoppas att vi om 40 år fortfarande gör feta dynamiska hopp med stora leenden på läpparna.

Foto: Privat Arkiv

not jumping!". "Det var bara att köpa biljett och hoppa vidare", skrattar Per.

Efter någon månad på Lodi liftade grabbarna med en stor långtradare till Perris Valley och därifrån åkte de till Florida för att upptäcka Zephyr Hills. "Vi ville ju se alla de feta 'dropzones' som vi sett på film", säger Per och man hör den ivriga 22-åringen i hans röst.

För Per var det aldrig fråga om maghoppning efter avklarad utbildning, allt handlade om friflygning och han berättar om några tydliga skiften under sin hoppkarriär. I Karlsborg kunde de bästa hopparna göra statisk headdown men knappt ta grepp. När Per började hoppa i FKCG förstod han att hoppning var så mycket mer och inspirerades främst av 'Divine Freefly' – som bestod av Petter Mazzetta, Janne Latvala och Tommy Gustavsson. Vinkelhoppning hade inte blivit en grej ännu utan det var mer statisk flygning som gällde; sittflygning och headdown och formationer och grepp. Under USA-resan inspirerades han ytterligare och plockade upp nya skills, stort just då var 'Atmonauti'. "Typ vinkel-flygning fast med pizzabagarstil", beskriver Per stilen som var en föregångare för dagens vinkelflygning.

Tillbaka i Sverige blev Autmonauti det nya målet och per bodde kvar hemma, jobbade mycket för att tjäna pengar till hoppningen och spenderade all ledig tid på hoppfältet. Somrarna tillbringade han i Näsinge och varje år åkte han på Midsommarboogie i Skåne. Där träffade han Johannes Bergfors och när hösten föll bestämde sig Per för

ytterligare en USA-resa, den här gången ihop med Johannes.

Tillbaka till USA

I Lodi fick de vara med på fler och fler hopp, de började med VFS. "Vi fick hoppa med TJ Landgren!" säger Per exalterat och berättar om den "supercoola", lokala coachen TJ och hur de övertygade honom att hoppa med dem mot att de enbart betalade hans slot. Livet var enkelt, de njöt av att hoppa, insupa all ny kunskap och lärde känna massor av intressanta människor, bland annat Timothy Hutchings som då höll på att starta en 'Dropzone' i Sydafrika.

"Jag plöjde allt hopp-material jag kunde hitta, dels för att studera hoppningen men också för att jag bara älskade att konsumera fallskärmshoppning!"

– Per Nissborg

Resan gick vidare till Arizona för 'Thanksgiving Boogie' som erbjöd luftballong, helikopter, DC3:a och massor av spännande upplevelser. Bland annat sattes Womens Vertical Record där och då. Resan fortsatte sedan till Skydive Sebastian som Per beskriver som 'Friflygarnas Mecka'.

"Fallskärmshoppningen var mitt kall"

Tillbaka i Sverige flyttade Per till Göteborg och började jobba som värdetransportör. Efter ytterligare en sommar på hoppfältet var det dags att börja studera och Per började läsa 'Media och Kommunikationsvetenskap' på Göteborgs Universitet. "Man skulle ju plugga", säger Per med en axelryckning och fortsätter: "men då hade man ju inte råd att hoppa särskilt mycket, så jag tog tandemlicens i stället och hoppade av plagget efter ett halvår". Våren och sommaren därpå blev det mycket tandemhoppning och Per visste att det var fallskärmshoppning han skulle ägna sitt liv åt. Till hösten började han se sig om efter ett sätt att leva på hoppningen även vintertid och hörde av sig till Timothy Hutchings som han träffat i Lodi året innan. Timothy refererade honom vidare till sin gode vän Shaun och en månad senare satt Per på ett flygplan på väg till Sydafrika för att arbeta som tandeminstruktör på Skydive Plettenburg.

Det ljuva livet

Det tog någon månad med pappersarbetet innan licensen var godkänd och Per tog därmed jobb som packare och extraknäckte på ett hostel. Därefter började det ljuva livet. "Det var en liten 'dropzone', jag gjorde femtio hopp om dagen och det var så jävla fett!" ler han och fortsätter. "På morgnarna landade vi på stranden och vi levde i ett helt sagolikt landskap, jag levde verkligen life som 'Tandem Master' där", säger Per och vittnar om turkost hav omringat av snötäckta bergstoppar och delfiner och valar som lekte i solnedgången. Efter fyra månader och 250 tandemhopp reste han tillbaka till hemmaklubben i

Foto: Johannes Bergfors

På Thanksgiving Boogie i Arizona erbjöds det bland annat hopp från DC3:a.

Sverige och var bland annat med och organiserade det allra första Angle Week-campet. Per hade nu helt gjort en så kallad 'cutaway' och lämnat lägenheten, allt vad vanligt jobb heter och livnärde sig helt på hoppningen. Han reste runt bland Sveriges hoppfält och hoppade hela sommarhalvåret.

Levde som kungar!

Han blev kameran för VFS-laget VTR som vann SM två år i rad varpå de kvalade in till VM i Dubai där de kom på nionde plats. "Sjukt nice upplevelse, Pixie!" säger han entusiastiskt, "själva eventet var hur stort som helst! Vi bodde på femstjärnigt hotell, fick skjuts överallt, landade längst ut på 'Palmen' och levde som kungar!".

Väst kust mot Guldkust

Nina Forsberg som fram till sin bortgång 2016 var väldigt drivande i FKCG arrangerade utbyte mellan klubben och en tandemdropzone i Australien, Gold Coast Skydive. På så sätt kom Mason Corby och Tyler Baird till FKCG om somrarna och FKCG skickade instruktörer till Australien om vintern. I tre

Foto: Privat Arkiv

Per med Hercules Östberg på World Cup i Bahrain där de tävlade i Dynamic 2-way.

PETTER MAZZETTA OM PER:

2008 lärde jag känna Per under ett midsommarläger i Karlsborg. Han hade precis kommit hem från den klassiska resan till Sydostasien. Jag minns att jag var imponerad av hans fotbollslär av någon anledning. Under åren som gått har vi tillbringat mycket tid med varandra, allt från att ha haft honom inackorderad i ett rum i Göteborg till olika resor som Australien med Funny farm. Jag minns även lille "Nisse" när han kom med sin pappa upp till Voss Vind där jag coachade honom i tunneln. Då var hans SM-titel i tunnel 2-way dynamic långt i sikte men ingenting är ju omöjligt!!

Per är nästan som en lillebror till mig. Det är alltid honom jag ringer när jag kommer till Stockholm. Snäll, ödmjuk, omtänksam och barnlig fast vuxen är väl beskrivningen om honom som först poppar upp i huvudet. Lillebrorsan Per liksom!!

Foto: Privat Arkiv

Headdownformation med vännerna Johannes Bergfors och Fredrik Johansson

års tid kom det sig som så att Per reste till Australien i september för att återvända i maj. "Man landade paxen på stranden mellan fyra koner och tog med sig skärmen in på kontoret på strandesplanaden. Sedan packades skärmarna på verandan på baksidan av huset och så tog man med sig ett nytt pax till flygplatsen med bil." berättar Per. "Jag trivdes väldigt bra i Australien, lägenhet med utsikt över stranden, barfota avstånd till vattnet, mycket hoppning, mycket fest. Jag hade lätt kunnat bli kvar där!"

Wicked Wednesdays

För att skojhoppa åkte han till Byron Bay, där han mötte upp massa andra tandeminstruktörer och hoppade tillsammans på så kallade 'wicked wednesdays'. "Jag bodde i ett surfmecka så det blev en hel del surf också. Det var verkligen High Life!" säger Per glatt. Och han hade nog blivit kvar i landet 'Down Under', om det inte vore för det där telefonsamtalet 2015.

Per gör en Switchblade

KARIM ENNASRI OM PER:

Jag träffade Per första gången när han gick sin instruktörsutbildning i vindtunnel. Jag blev snabbt väldigt inspirerad av hur dedikerad han var i sin flygning. Han berättade att han skrev dagbok om sin utveckling och hade redan då höga mål med sin tunnelflygning. Det var något vi hade gemensamt! Vi blev snabbt kompisar och flög mycket ihop. 2015 bestämde vi oss för att tävla i SM som ett lag i dynamic 2-way (vindtunnel). Efter det så har vi tävlat både med och mot varandra, inomhus och utomhus i Sverige och internationellt i massor av olika grenar. Alltid lika kul att stå på ett podium ihop!

Väldigt glad att Per nu med sin långa erfarenhet även får chansen att verka som chefsinstruktör för Stockholms Fallskärmsklubb. Vilket jag vet han kommer att göra med bravur!

Förra året när min dotter skulle göra sitt första tandemhopp var det ingen tvekan om vem som skulle få det ansvaret. Per var ett självklart val! När det väl var dags för landning så gjorde Per en "switchblade" (båda togglarna i en hand). En sådan sak säger bara så mycket om Pers kärlek till sporten.

Jag ser fram emot många roliga hopp och framtida tävlingar tillsammans.

Nästa kapitel

"Tobbe Pontvik ringde och frågade om jag ville börja jobba i vindtunneln i Stockholm", säger Per och berättar att han under vistelsen i Sverige varit med och tittat på silon och lokalerna som skulle bli *Body Flight*. "När samtalet kom kändes det helt naturligt och som nästa steg i fallskärmskarriären så jag reste hem", fortsätter han. Det var skönt att komma hem till Sverige även om Australien varit fantastiskt, Per berättar att det kändes rätt och flyttade till Solna tillsammans med två vänner. "Ja, det var ju fallskärmsshoppare som byggde tunneln...", ler han, "när jag kom dit och trodde att jag skulle börja min instruktörsutbildning så var inget riktigt klart utan jag fick en pensel i handen och det var bara att färdigställa tunneln innan jag faktiskt kunde börja jobba som instruktör".

Tillsammans med bland andra Markus Krassas, Axel Salomonsson, Hercules Östberg och Daniel "Salvador" Nilsson blev han sedan utbildad som Body Flights allra första instruktörskull och därefter var det full fart i tunneln. Den nya hemmaklubben blev Stockholms Fallskärmsklubb i Gryttjom där han hoppade tandem och det var även där nästa kapitel i livet började.

"Jag tror jag håller på att bli vuxen!"

"Jag hade dejtat innan men ingen var som Melina", säger Per drömskt. "Vi hade träffats några gånger tidigare men det var sommaren 2015 i Gryttjom som vi blev tillsammans", lägger han till. Paret flyttade ihop, först i Räcksta och sedan Årsta. Idag bor de i radhus i Sigtuna med sina två barn. "Det var dags", säger Per och berättar att i februari 2020, en vecka innan pandemin bröt ut, så blev han pappa till Lovis. "Det var väl lite tur i oturen där med pandemi och permittering", säger han "jag fick möjlighet att vara hemma mycket och tog ut min pappaledighet under sommaren". Under sommaren hoppade han lite tandem och umgicks med familjen. "Lovis älskar Gryttjis. Hon var lite skeptisk till alla människor på verandan i början, men sedan blev det hennes veranda", berättar Per som alltid velat bli pappa. I oktober året därpå kom nästa barn, Disa. "Man är upptagen precis hela tiden!" säger Per om att vara pappa till två, "ibland tänker man att andra har det väldigt enkelt, men Melina är världens bästa mamma och det är väldigt roligt med barn!" fortsätter han. Först nu ska Per vara pappaledig igen och inte bara över sommaren utan till och med februari. "Det ska bli supernice att fokusera på barnen och vara hemmapappa medan Melina jobbar", säger han glatt, "jag tror jag håller på att bli vuxen!"

Att leva livet, att följa sina drömmar och att njuta av nuet känns, helt utan att han själv säger det, genomgående för hur han valt att leva sitt liv. Per har levt, rest, arbetat, käm-

En romantisk kväll med Melina på Bodyflights tak

pat men också alltid hittat ett sätt att göra det han vill göra. Att njuta av livet och att hela tiden hitta nya russin i kakan. Kanske är det därför han känns som en så genuint god, trygg och lycklig människa.

Men fallskärmslivet har sin baksida.

Genom åren har Per förlorat flera hoppvänner, men det största och svåraste han varit med om var olyckan i Örebro där han förlorade Rikard och Staffan som var familjemedlemmar för honom. Genom vått och torrt och genom många skeden i livet har de hängt ihop, levt ihop, arbetat ihop, tagit hand om Pers dotter ihop och deras bortgång tog väldigt hårt på Per. "Det senaste året har varit tungt, de var väldigt nära familjen och de fattas oss verkligen."

Men det var aldrig en tvekan om att fortsätta hoppa. "Båda hade velat att jag hoppade vidare och jag är oerhört lycklig över den tid jag fick med dem", säger han med eftertryck.

Vinnare

När vårt samtal äger rum har Per precis vunnit SM i Canopy Piloting och hela familjen är på fallskärmsklubben i Gryttjom. Per är väldigt nöjd över vinsten men vet inte om han ska tävla vidare internationellt. "Det ligger inte jättebra i tiden just nu, jag vill vara hemma med familjen", ler han. Och han har ju redan upplevt inte bara VM i Dubai, utan även flera andra internationella tävlingar. I och med jobbet i tunneln började han träna och tävla med Hercules Östberg i Dynamic 2-way. De vann bland annat SM 2017 – och fick åka till VM i Montreal. Året därpå vann de återigen SM och skickades till World Cup i Bahrain och efter att ha tagit hem guldmedalj i SM även 2019, åkte de till Liege i Frankrike där de kom på 12:e plats.

På det stora hela är Per nöjd med vad han åstadkommit i livet, men han vill göra mer. Han har för tillfället inga direkta mål med hoppandet men ska börja med wingsuit senare i livet, "det kan jag göra när jag blir gubbe", ler han. "Jag vill hoppa livet ut. Det här är det jag är. Det är detta jag byggt mitt liv på. Det här är mitt liv. Fallskärms hoppningen är mitt liv." ■

Tips & Trix – Hur klär man sig bäst för hoppning?

Att hoppa med overall är det som varit standard sedan skojhoppningen påbörjades och hur det har sett ut genom tiderna kan ni läsa om på nästa sida. Men varför overall? Behöver man overall och vilken overall?

Text: Pixine Lyckner

Helén Samuelsson, maghoppare och en av de som driver Uffes Hopp Shop svarar: "En overall är bra ur flera aspekter, dels är den anpassad för hoppning vilket gör att den är rörlig där du behöver kunna röra dig, den är säker då den är speciellt gjord för hoppning och den skyddar dig till viss del vid exempelvis landning på oplanerad plats.

Gemensamt för hoppoveraller:

- Hoppsäkra fickor
- Ingen upphakningsrisk
- Kan inte blåsa upp och täcka för handtag
- Skyddar mot skrap och skrub (jämfört med exempelvis shorts och t-shirt)
- Hållbart material med förstärkning på de platser som blir utsatta för slitage under hoppningen
- Specifika overaller har dessutom andra funktioner – handtag, bootisar, balaclava/ tight huva, etcetera.

Vilken overall ska man välja då?

"Välj en overall som är anpassad för den typ av flygning du ämnar ägna dig mest åt", säger Helén och fortsätter: "som nykläckt A-certare är det ju bra att flyga lite mage till en början, vill du senare gå över till friflygning så köp en begagnad korvoverall att hoppa i ett tag och beställ en ny, skraddarsydd friflygaroverall senare.

Hur ska overallen sitta då?

"Det beror ju lite på vem du hoppar med, vill du falla snabbare ska overallen sitta tightare och vill du bromsa upp fallet ska den vara lite luftigare. Generellt ska overallen sitta ganska tight, med god rörlighet, och passa din kropp väl.

Emil Olson,

vad har du på dig när du hoppar?

"När jag hoppar tandem har jag gärna lite lösare långbyxor i slitstarkt funktionsmaterial och långärmat tröja som sitter tight nedtill så att den inte blåser upp över handtagen. När jag skojhoppar är det främst maghoppning som gäller och då har jag alltid korvoverall. På fötterna vill jag ha lätta skor

utan grova sulor – för att minimera upphakningsrisken och för att kunna glida på gräset. Jag har alltid med mig min telefon ur säkerhetsaspekt så en ficka med dragkedja är ett måste. Och så har jag alltid handskar för att skydda händerna."

Tips om du hoppar med huvtröja: Rulla in luvan och lägg den på insidan av tröjan så att den inte flyger runt bakom huvudet.

Albert von Horn,

vad har du på dig när du hoppar?

"Jag hoppar alltid i ett par friluftsbuxor från Lundhags, de är slitstarka och har resår i skrevet vilket jag märkt är betydligt skönare att ha när man springer ut en landning än mina snarlika byxor utan resår. De har även fickor med dragkedja så att jag kan ha mobilen med mig. Jag rekommenderar alla att ha mobilen med sig i varje hopp, då kan man ringa hoppledaren och meddela att man är okej om man landar ute vilket underlättar för denne. Även för sin egen skull, om man skadar sig i en landning kan man snabbt ringa efter hjälp. Oftast filmar jag tandem och då har jag en kamerajacka på överkroppen. När jag inte gör det hoppar jag främst i en Houdinitröja som är tillräckligt tight på överkroppen för att inte flyga upp och täcka handtagen. Jag har ett par utslitna löparskor med hal sula på fötterna som man kan glida på i gräset. Och till sist har jag alltid handskar på mig oavsett om det är varmt eller kallt. Handskarna skyddar öglorna runt tummen på kamerajackan, de skyddar händerna som kan klämmas när man hanterar exempelvis en snodd vilket jag upplevt, samt att man alltid har dessa

om det skulle vara kallare på höjd än man räknat med."

Olle Falk,

vad har du på dig när du hoppar?

"Jag hoppar alltid tvådelat, gärna tighta jeans och en t-shirt eller rashguard. När jag lagtränar har jag alltid min skinsuit från Deem, den har tight luva som samlar upp håret i hjälmen, och den har supertight passform så att man får noll drag och bara flyger på kroppen. På fötterna har jag alltid Air Jordan Ones. Jag hoppar nästan uteslutande med öppen hjälm och de gånger jag hoppar med visir är det definitivt inte tonat."

Jackie Samuelsson,

vad har du på dig när du hoppar?

"Jag hoppar främst i overall, men varma dagar åker den av till fördel för kortbyxor och linne. Jag har både magoverall och friflygaroverall, när jag hoppar med tandem kör jag kamerajacka – som sitter tight i midjan så att den inte kan blåsa upp över handtagen. Men om jag skojhoppar varma sommandagar kör jag gärna civila kläder även om det sliter på dem och skyddar kroppen mindre. Jag har ju faktiskt kraschlandat nyligen och då var jag väldigt tacksam för overallen som skyddade bra mycket bättre än vad mina vanliga kläder hade gjort."

Att ha mobiltelefonen med sig under hoppet underlättar för både dig och för hoppledaren. Landar du ute kan du effektivt meddela status till de som finns på fältet och om du eller någon i närheten skulle vara skadad kan du snabbt och smidigt ringa efter hjälp. Men se till att telefonen förvaras i en ficka med säkert blixtiläs så att du inte tappar den!

Övrig utrustning

Det är bra att använda stabila skor eller foiledsskydd tills du känner dig bekväm i landningarna.

Hjälmen ska passa huvudformen och kännas tight när du köper den då paddingen och fodret töjer sig. Ska du vara riktigt cool när du fått ditt B-cert ska visiret vara tonat men då förlorar du ögonkontakten med de du hoppar med vilket är en nackdel om du hoppar i grupp. Onekligen är det dock fräckt att vara lite anonym. Uffes Hopp Shop tipsar: Kör ett otonat visir och använd coola solglasögon de gånger du hoppar ensam och hög coolhetsfaktor är ett måste.

Du ska använda en höjdmätare som du tycker är tydlig och litar på.

FÖR- OCH NACKDELAR MED CIVILA KLÄDER

Fördelar

- Du behöver inte komma ihåg att ta med din overall.
- Du kan anpassa klädvalet efter rådande väder.
- Du kan rocka den där nya, heta tishan eller dina perfectbutt-jeans.

Nackdelar

- Du får onödigt slitage och gräsfläckar (för att inte tala om hur många jeans som spräckts).
- Du riskerar att kläderna blåser upp över dina handtag vilket kan kosta dig dyrbar tid i en nödsituation.
- Du ökar upphakningsrisken med kläder som inte är anpassade för hoppning.
- Du saknar de funktioner som ändamålsanpassade overaller har.

Hoppmodet genom tiderna

Text: Pixine Lyckner

Från bylsiga Michelindräkter till korvar, kroppsstrumpor, vingar och snabba glasögon. Trenderna och måstena när det kommer till utstyrsel för fallskärmshoppning har skiftat kraftigt genom tiderna och med varierande framgång. Minns du ballongdräkterna, grodhandskarna och EFS-tröjorna?

På Uffes Hopp Shop kan man skåda Ulf Anderzons gamla paraboots.

Foto: Ulf Anderzon

Under 60-talet när den civila hoppningen drog i gång ordentligt i Sverige var det givet att hoppa i overall. Till en början ihop med paraboots (helst franska med sju centimeter sula) och overaller med dubbla blixtlås som gick hela vägen från foten till halsen för att man skulle kunna ta på sig overallen utan att ta av sig nämnda boots. Allra helst skulle dessa overaller vara vita. Därefter kom de stora och bylsiga overallerna med mycket tyg och "pös" som tog luft. Krügers Balloon Suit introducerades och formationshoppning med dessa skapade ett så kraftigt lyft att man började fundera på hur många som krävdes för att formationen skulle gå att landas som den var...

Foto: Svensk Fallskärmsport Arkiv

Krúgers Balloon Suit – när du inte har en egen luftballong.

I den civila hoppningens ungdom hoppade man främst stil och precision, men RW-hoppningen (numera Formation Skydiving, eller bara FS) växte sig stark under 70-talet. Formationshoppningens klassiska korvar kom dock inte förrän på 80-talet (efter diverse laborerande med greppfickor, insydda tampar och extra 'handtag' för att få till bra exitar), 1991 utrustades korvoverallerna även med "bootisar" för att få mer tryck i benen.

Foto: Svensk Fallskärmsport Arkiv

Legenden Jerry Bird förespråkade stora overaller med mycket tyg att flyga på.

Pink Panthers, svenskt landslag i FS4 1981-1983, bestod av: Lars "Lasse" Lundgren, Per Cederholm, Kennet "Bebban" Bjernung, Lars "Finja" Jönsson. Det svenska laget Pink Panthers insåg tidigt att stretchmaterial i overallerna skulle ge dem bättre rörlighet och smidighet och det var även de som "uppfann" greppen, eller "korvarna" på overallerna som en dansk skräddare hjälpte dem att utforma. Korvoverallen är alltså en svensk uppfinning och den används idag (i uppdaterad form) flitigt av maghoppare världen över.

Under 90-talet blev det populärt att experimentera med olika typer av hoppkläder för att uppnå den effekt man önskade. Luftiga ärmar och tighta ben eller en fladdrig friflygaroverall för att falla långsammare eller kanske en väldigt tight overall för att falla snabbare.

Laget HAV, Hälften av Varje, var först i Sverige med bootisar. De tävlade i SM 1991: "Det var liksom pinsamt att testa något nytt när man inte var det bästa laget. Vi var i början av vår tävlingskarriär och smusslade med bootisarna och drog inte på dem förrän precis innan ilastning", skattar Kerstin.

Foto: Privat Arkiv

Laget HAV på Hercules Boogie 1991, från vänster: Kerstin Gustafsson, Kenneth Arnell, Peter Mårtensson och Annika Hogen.

En av 90-talets största flugor var sittflygar-overallen – med vingar likt dagens kamera-jackor och med shortsängd på benen.

Foto: Privat Arkiv

Monica Holst och Helén Samuelsson i sittflygaroveraller med vingar och shorts korta ben.

Därefter fullkomligt exploderade det av olika typer av hoppoveraller med diverse funktioner för olika typer av hoppning, samt varierande längder på ärmar och byxben. För att inte tala om alla de varianter av flygdräkter som finns idag i form av wingsuits.

Foto: Anders Sandvik

Rygg boogie!

Såhär såg det ut i Svensk Fallskärmsport 1995 när sittflygning och att fånga vinden med ryggen var superhett.

History repeating itself

När RW-hoppningen (idag FS) introducerades tyckte de konventionella hopparna (stil och precision) att det var ett gäng färgglada knarkare/dårar som höll på med fjanterier och ett antal år senare gällde precis samma sak när man lyssnade till vad formationshopparna tyckte om friflygarna.

Även klädmässigt har de flesta grenar inom fallskärms-hoppningen gått från stort, pösigt och långsamt till slimmrat, tight och snabbt. Formationshoppning så väl som friflygning.

Färg

Precis som i det allmänna modet har färgskalan skiftat i takt med nya material, musikvideos och influenser världen över. Från jordnära naturfärger till pasteller som babyblått, skärt och beige och vidare till fluorescerande färger som elektrisk magenta, neongul och dayglow-orange. Och tillbaka.

Patch-sjukan

Det gick fullkomlig inflation i patches, det vill säga broderade märken som fästes på overaller, riggväsor och alla andra möjliga platser. Alla boogien, hoppfält, fallskärmsmärken och klubbar hade sina egna märken, liksom Svenska Fallskärmsförbundet som bland annat sålde märken för fem-mannaformation, tio-mannaformation och instruktörsgader. Kan jämföras med dagens stickers som bland annat pryder hjälmar, skåp, laptops, flygplan och husvagnar.

”Ett tag gick det inte att hoppa fallskärm utan en fallskärmsrelaterad t-shirt.

Antingen från boogie, flygfält, hopevent eller fallskärmsmärke.”

– Kjell ”Pålle” Pålsson

Skinnriggen

Jo, du läste rätt. Under 80-talet blev skinnriggen så populär att det nästan blev osämja mellan de som fick riggarna först och de som fick vänta. Kjell ”Pålle” Pålsson på Uffes Hopp Shop vittnar om den omätligt populära flugan som dog ut lika snabbt som den kom. ”De var väldigt inne men också väldigt opraktiskt med skinn. Skinn är ömtåligt och krymper av fukt och minsta repa i riggen så blev den osäker”, ler han roat åt minnet.

Foto: Privat Arkiv

Karin Lien i rosa overall och den omtalade skinnriggen.

T-shirts

Det blev så inne med t-shirts med opassande tryck att många dropzone-ägare gick ut och undanbad dessa. Det rörde sig om dödskallar, karikatyrer av frappar (dödsolyckor) och trasiga flygplan. EFS-tröjorna var dock en framgångsfaktor. Antingen med bokstäverna EFS tryckt över bröstet eller utskrivet: Eat Fuck Skydive.

Tjejrigen

Ja, du läste rätt igen. Under 90-talet presenterades bland annat Lady Astra, en ”tjejrigg” med nedflyttad bröstrem. Inte helt genomtänkt då den hamnade under bröstet på välbystade kvinnor och vid öppning gjorde det ganska väldigt ont...

Frapp, Gatorz och Tevasandaler

Fråga vem som helst som hoppade under 80- och 90-talet. Alla hade frapp, snabba glasögon och Tevasandaler (en flipflopsandal med rem runt hälen, reds anm.)

Grodhandskar

Mer lyft? Prova handskar med simhud.

Foto: Fixine Lyckner

Foto: Svensk Fallskärmsport Arkiv

Vissa saker är dock helt okända för stundande trender. Att hoppa naken till exempel. Oavsett hur kallt eller obekvämt det än må vara är det ständigt aktuellt att göra vissa hopp naken.

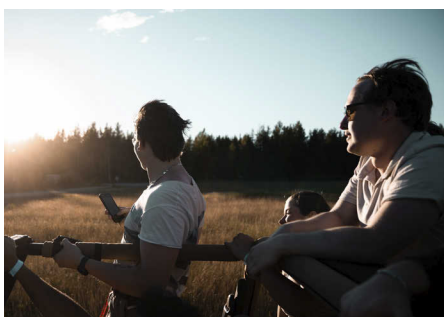
Äntligen midsommarboogie i Mohed igen

Text: Penny Robertson-Pearce

Jackie Samuelsson på inhopps vid Moheds camping.

På grund av pandemin har inget midsommarboogie genomförts i Söderhamns Fallskärmklubb sedan 2018. Att det var en välkommen, återupptagen tradition gick inte att ta miste på. Hundra deltagare slöt upp från norra och mellersta Sverige och midsommarvädret var det bästa på flera år. John Strindlund, ny ordförande i SÖFK sedan i våras, berättar: "Jag började hoppa 2019 och det var så roligt att äntligen få vara med om ett boogie i hemmaklubben, som jag hört pratas om så mycket innan."

Foto: Kevin Ösfieldt

Kvällshoppning i Mohed.

Stockholms Fallskärmklubb kom upp med sin Twin Otter och ordnade med pilot och manifest. Hemmaklubbens 25 medlemmar var också delaktiga i genomförandet på olika sätt. Det blev långa dagar med både hoppning på dagen och därefter kvälls- och midnattshoppning efter ett par timmars middagspaus. På fyra dagar gjordes 30 lifter och 600 hopp. "Extra roligt att vi kunde genomföra många tandemhopp, nu när vi har tre egna tandeminstruktörer, varav två examinerades i år", säger John.

Midnattshoppning

Det strålande vädret och långa, härligt ljusa midsommarnätter gjorde det möjligt att erbjuda midnattshoppning varje natt utan licensbegränsningar. "Det var så ljust mitt i natten att det kunde räknas som vanlig hoppning. Till och med elever kunde hoppa", säger John. Varje kväll ordnades även strandlandningar på Moheds camping alldeles i närheten, för dem med mer erfarenhet.

På midsommarafteon ordnades midsommarfirande med god mat levererad från en lokal cateringfirma, MW:s mat, som håller till strax utanför Mohed. "Jättebra att vi kunde ta hjälp av deras tjänster så att vi kunde servera lunch och middag varje dag." Långbord dukades upp ute på fältet och klubben hade ordnat en utomhusbar. Efter maten roade man sig med att tävla i "Slip n slide", där det åktes kana på en presenning full med såpa.

Härlig stämning

Klubben har gott om övernattningsmöjligheter, en kvarleva från tiden då SÖFK var en

Midsommarfirande i Mohed.

riktig storklubb. I klubbhuset finns 50 sovplatser och i hangaren hade det också ordnats provisoriska övernattningsmöjligheter för de som jobbade med eventet. "Många campade såklart också, med både tält, husvagnar och husbilar", berättar John. "Det var ett så fantastiskt roligt boogie med otroligt härlig stämning. Att få träffa hoppare från hela Sverige och lära känna en massa nya var verkligen det bästa med hela boogiet."

Planer finns redan på att fortsätta med traditionen som bara temporärt gjorde några års uppehåll. "Självklart ska vi ha boogie nästa år igen! Och är det någon som kan tipsa om en orgel vi kan få köpa till klubbens lite speciella midsommartradition, såg gärna till", avslutar John med ett skratt. ■

Foto: John Strindlund

Redaktionen grillar Hella Stening

Foto: Privat Arkiv

Wingwalker, Hippolog, Fallskärstekniker och grundare av Extreme Sports Gathering – helt klart en tjej med ett fartfylld liv. Vi på redaktionen har grillat Hella Stening.

Text: Pixine Lyckner

Vad är du riktigt bra på?

Inget speciellt alls. Men jag tycker väldigt mycket är väldigt roligt och det gör att jag engagerar mig så pass att jag brukar bli duglig på det jag vill utvecklas inom.

Berätta om något otippat som du kan!

Jag är hyfsad på att teckna men är inget jag underhåller tyvärr.

Vad är det bästa med hoppningen?

Upplevelsen av att befinna mig mitt i lufthavet över jordens yta. Det får mig att känna mig så levande och fri, och det är lika galet varje hopp och varje lyft med flygplanet, att vi lever i en tid då detta är möjligt. Hoppningen har också gett mig otroligt många fina och nära vänner över hela världen, det är jag tacksam för.

Vilket är ditt allra bästa hoppminne?

Det finns så många så jag vet inte var jag ska börja. De vackraste hoppen har jag gjort i Riksgränsen. Vartenda uppvisningshopp har varit ett spännande äventyr. Ballonghoppet med Olle Strandberg när hans "Molnhoppet" spelades in liknade inget annat. Ballonghoppet när jag fick vara brudtärna och bröllopsfotograf åt Johanna Jaakola var så otroligt kul och vackert. Och såklart när jag fick hoppa av Catten ("vårt" wingwalkingflygplan)!

Vilket är det bästa beslut du tagit i ditt liv?

Det måste ju vara att ha börjat hoppa fallskärm. Helt otroligt vad mycket skoj som hänt sedan dess och tack vare hoppningen.

Och det sämsta?

Ingen aning. Jag har tagit många dåliga beslut i mitt liv men jag har försökt att lära mig av dem istället för att minnas dem som dåliga. Ibland har "dåliga beslut" visat sig vara de rätta och lett till fantastiska saker.

Vad har du för andra fritidsintressen?

Speedriding, kite, ridning, skidåkning och det mesta man kan göra utomhus i naturen. Helst fartfyllda och/eller flygande aktiviteter. Sen så kan man ju inte se för många dokumentärer om rymden..

Vilken är din favoritmaträtt?

Ingen speciell rätt, men älskar nyttig mat och uppskattar närodlat från "riktiga" gårdar. All vegansk mat på färsk råvaror och utan tillsatser och skräp är fantastiskt.

Vilken är din favoritfilm genom tiderna?

Top Gun.

Har du läst någon bra bok på sistone?

"Från fritt fall till hopp" av Emma Alexson Accaoui.

Vilka egenskaper uppskattar du hos andra?

Ärlighet, lojalitet och godhet.

Vilken är din sämsta egenskap?

Blir jag arg kan jag bli jättearg.

Vad gör dig riktigt arg?

Svek och lögn. Vanvård av djur.

Vad hade du för drömyrke när du var liten och vad jobbar du med i dag?

Jag ville jobba med hästar och utbildade mig till Hippolog och har arbetat mycket inom hästbranschen sedan dess, och gör i liten mån fortfarande. Idag är jag fast anställd på Försvarsmakten som fallskärstekniker och har mitt aktiebolag Stellar Adventures vid sidan om. Med bolaget driver jag mest kurs- och utbildningsverksamhet i den mån jag hinner med, som Extreme Sports Gathering och tränar hästar och ryttare.

Hur ser ditt liv ut om tio år?

Jag hoppas att det ser ut ungefär som idag, jag trivs med mitt äventyrliga och spretiga liv och är tacksam för alla upplevelser jag får vara med om. En dröm som ska uppfyllas så småningom är en off-grid stuga någonstans där jag kan få mer tid nära naturen och njuta av allt magiskt omkring oss. ■

Magisk hoppning över Stockholm

Text: Penny Robertson-Pearce

För tredje gången på senare år anordnade Stockholms Fallskärmsklubb hoppning över Gärdet i Stockholm. Den 4 juni lyfte två lifter från Gryttjom, och ett 40-tal lyckliga och förväntansfulla hoppare fick chansen att hoppa över huvudstaden denna varma och vackra sommarkväll. En hyrd buss stod sedan redo att köra tillbaka hopparna till hemmaklubben. Andreas Henriksson arrangerade avtalet med myndigheterna, och piloten, Claes Bertenstam, flög Twin-Ottern. Raul Riffo och Aina Björk stod för det mesta av organiserandet. Sofia Lundberg som var en av hopparna passade på att fira 20-årsjubileum som fallskärms hoppare.

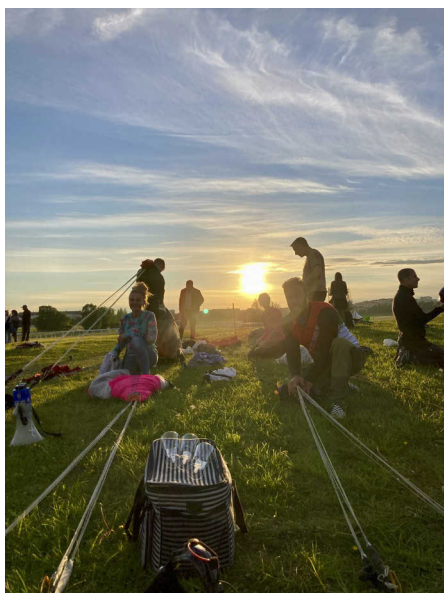
Foto: Mikael Belenki

Sofia Lundberg: "Det var nästan på dagen ett 20-årsjubileum för mig, där klubbmedlemmar, vänner och välkylt bubbel väntade när vi väl landat på Gärdet, med Kaknästornet i bakgrunden. Trots många år i sporten och snart 2200 hopp var det en pirrig upplevelse. Bästa känslan med att göra ett in hopp är att man måste vara så fokuserad. För man ett tillfälle att göra ett hopp över Stockholm i framtiden bör man ta chansen!"

"Det var så fint! Vädret var fantastiskt och hela kvällen blev magisk."

Foto: Privat Arkiv

"Det var härlig stämning i planet. Det låg spänning, glädje och nervositet i luften som jag tror varje hoppare i planet kände av."

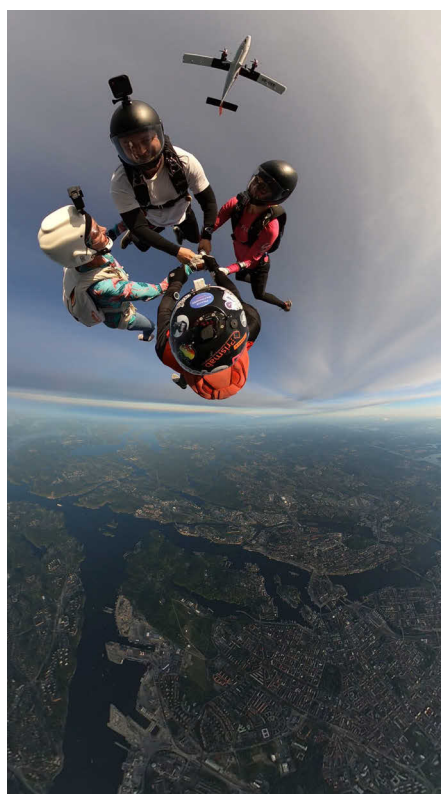

Foto: Osama Ben Said

"Otroligt nog fick vi även full höjd vilket inte är en självklarhet. Arlanda godkände Claes Bertenstams klarering att gå till 4000 meter och vi fick extra tid att njuta av utsikten i frifall."

Foto: Sofia Lundberg

"En annan häftig upplevelse var att se det stora NATO-fartyget som låg i hamn från luften. Det var stort! Nästan som en hel ö. På håll såg vi även en luftballong som steg i solnedgången. Tillsammans med vyn över staden var detta en svårslagen utsikt."

"Alla vi som fick chans att hoppa kände stor tacksamhet till de som organiserat. De ska ha stort tack."

Foto: Privat Arkiv

Distriktsmästerskap i kalottformation och precision

Text: Penny Robertson-Pearce

Under Kristi himmelfärdshelgen anordnades ett läger med inriktning på kalottformation och precision. Initiativet kom från Lennart Vestbom, från Fallskärm Gefle CReW Club (FGCC) som är en riktig eldsjäl när det gäller tävling och i synnerhet när det gäller CF och precision. Från att tidigare varit aktiv tävlande hoppare själv, har Lennart på senare år i stället engagerat sig mycket åt att skapa möjlighet för nya hoppare att testa på dessa grenar. Lägret hölls i Gryttjom och i slutet på veckan genomfördes DM Norra som var ett samarrangemang mellan FGCC och Stockholms Fallskärmsklubb (SF).

Eldsjälen
Lennart Vestbom

Foto: Penny Robertson-Pearce

Foto: Peter Törnestam

Prisutdelning kalottformation. Finska laget Ilmasirkus t.v. och Team Oktan t.h.

Lägret genomfördes måndag till torsdag och hade hela 25 deltagare från Sverige, Estland, Finland och Danmark. Finländarna Pasi Pirtikoski var inbjuden att coacha i CF och Reijo Hirvonen i precision. Det var ett uppskattat läger där till exempel fyra nya hoppare från SF tog chansen att lära sig mer om precision på hemmaplan. De hoppade med sina egna skärmar men hade även möjlighet att testa en riktig precisions-skärm, en så kallad Foil.

Söker riggar

Lennarts koncept är bland annat att låna ut utrustning till hoppare som vill prova på kalottformation och precision, där det krävs lite speciell utrustning. "Jag har ganska många CF-riggar som jag just nu har utlånade till hoppare som vill prova på och träna regelbundet både i Västerås, Näsingeholmen och i Skåne. Det är jättekul att det är så stort intresse", berättar Lennart. I precision där stora Foil-skärmar används krävs stora riggar. "Det är ganska svårt att få tag på riggar som rym-

mer skärmar på 252 och 282 kvadratfot. Jag söker med ljus och lykta efter elevriggar som är stora nog, och tar tacksamt emot tips om någon har en sådan rigg att sälja."

DM Norra blev uppgörelser i de öppna klasserna.

Peter "Törna" Törnestam ställde upp för SF:s räkning som tävlingschef, Marion Normann hjälpte också till från SF, men det mesta av det förberedande arbetet stod Lennart för. I kalottformation deltog två lag i den öppna klassen, varav det svenska laget "Team Oktan" med Andreas Frisk, Oskar Klahr och Jonas Nilsson kom på andra plats efter det mer erfarna laget, Ilmasirkus, från Finland. Vandringspriset "Anders Sandvik memorial", som instiftades 1999 när en framgångsrik svensk CF-hoppare gick bort, delades även ut.

I den individuella klassen i precision segrade finländaren Reijo Hirvonen, som blivit rekommenderad av Magnus Falk att komma till Sverige och coacha. Lennart skrattar och

berättar: "Reijo visade lite var skåpet ska stå när han vann efter att bara gjort ett hopp själv på måndagen, för att sedan coacha de övriga under resten av veckan."

I lagprecision vann Reijos mixlag som även bestod av Michael Bøgh från FGCC och Jackie Samuelsson från Fallskärmsklubben Aros.

Planeringen igång inför nästa år

Redan nu finns det planer på att införa både läger och DM som en tradition, sista veckan i maj varje år. "Den här typen av återkommande aktiviteter behövs", säger Lennart och fortsätter: "För att det ska bli tillväxt i de här grenarna krävs möjlighet att både få testa på, träna och få chans att tävla." Lennart uppmanar alla som är intresserade att redan nu boka upp sista veckan i maj nästa år. "Man får gärna hör av sig till mig om man är intresserad och vill få chans att låna utrustning också", säger Lennart som är nöjd med att intresset verkar öka för hans favoritgrenar. ■

Finska coachen Reijo Hirvonen

Foto: Peter Törnestam

Två eldsjälar ur tiden

Text: Penny Robertson-Pearce

Foto: Ola Hansson

”Gunnar, Du fattas oss. Du var vänligheten, hjälpsamheten och vänskapen personifierad. En stjärna har tänts över Bänkås, och Du kommer säkert att vaka över oss därifrån också”
– Kerstin Appelgren och Karin Ringné

Gunnar Nyberg

Året var 1976 när Gunnar, tillsammans med andra entusiastiska hoppare, började röja och dränera en myr som senare skulle komma att bli Bänkås Airport. När flygplatsen några år senare stod färdig, var det dags för det första hoppet. Gunnar var fast. Att få ett eget hoppfält betydde så mycket för Gunnar, men även för många andra fallskärmshoppare. Fallskärmshoppningen skulle därefter bli Gunnars stora passion och följa honom genom hela livet.

Gunnar har genom åren ägnat mycket tid åt precisionshoppning vilket han älskade. Gunnar ägnade så pass mycket tid åt det att hans namn kom att bli respekterat bland Sveriges elithoppare inom grenen precision. Första tävlingshoppet gjorde han 1977 och därefter blev det otaliga SM-tävlingar runt om i landet.

Hela familjen Nyberg har växt upp på Bänkås hoppfält, där Gunnars alla tre barn än idag är fallskärmshoppare, och där hoppningen kommit att bli en passion för samtliga. De senaste åren agerade han vaktmästare och var den som tog hand om flygfältet. In i det sista kämpade Gunnar med att hålla fältet fritt från bäverdammar, hålla gräset på landningsbanan kort och andra liknande sysslor. Mot slutet när Gunnar inte längre själv kunde utföra arbetet som vaktmästare, släppte han inte tanken om ett vårdat Bänkås. In i det sista, när andningen var som tyngst, kontrollfrågade Gunnar om gräset på landningsbanan var klippt, och om vattnet stod på. Han belyste även en trasig blandare i en av stugorna som behöver bytas ut.

Gunnar föddes 1948 och blev 74 år.

Vi kommer alltid att minnas honom som den trygga och drivande eldsjelen i klubben.

Vi i Sundsvalls Fallskärmsklubb har förlorat en medlem och kär vän

Våra tankar går nu till Gunnar Nybergs närmaste.

Foto: Johanna Tenggren

Hans Tenggren

Hans Tenggren gick bort den 4 juni, 83 år gammal. Han var en eldsjäl med betydande roll i Smålands Fallskärmsklubb. Hans, med licensnummer 69, var i grunden fallskärmsjägare sedan 60-talet, och han fortsatte med hoppningen tills han var över 60 år.

Hans fann sig väl till rätta i den nybildade klubben Fallskärmsklubben Hoppet i Småland. När helst det var hoppning på Hagshults flygfält var han där, och när klubben bytte namn till Smålands Fallskärmsklubb 1975, hade Hans tillsammans med Bodil Cederborg en central roll.

Det var mycket arbete med att bygga och få i gång verksamheten och Hans ställde upp i alla sammanhang. Under en sommarsemester byggde han upp hela klubbstugan tillsammans med en vän när han tröttnat på brädhögen som legat på klubbens mark under två säsonger.

Från mitten på 80-talet var Hans aktiv i styrelsen som kassör och fortsatte med det i 20 år framåt. Tack vare Hans gedigna arbete skapade han en stabil grund för uppgradering av både flygplan och elevutrustning.

”Min pappa var en mycket omtyckt föreningsmänniska, alltid pigg och glad. Det är så vi alla minns honom. Han är mycket saknad.”

– Gisela Tenggren

Fyra Frågor

Text: Pixine Lyckner

1. Vad är det bästa med fallskärmscamp?
2. Saknade du något på campet?
3. Valde du mellan flera camp den här säsongen?
4. Vad hade du för mål med campet?

Sommaren är i full gång och campen avlöser varandra.

Vi har träffat deltagare från flertalet camp som gått av stapeln under juli månad och ställt fyra frågor.

"Fiew" Petprasert Jaroenpol

Young Guns – Lägret för hoppare upp till 24 år, hölls på Fallskärmsklubben Aros

Klubb: Söderhamns Fallskärmsklubb

Antal hopp: 162

1. Det är nog att träffa och få lära känna nya kompisar som brinner för samma sport! Och att man lär sig så mycket, dels hur och vad man bör tänka på under olika typer av hopp, samt säkerhetstänkande i det hela.
2. Inget jag kommer på just nu. Allt rullade på så bra på YG22.
3. Nej för mig var Young Guns 22 ett självklart val. Jag missade YG21 så YG22 blev mitt näst sista år jag får vara med och delta. Och självklart har jag redan spikat in Young Guns 23 på schemat för nästa säsong!
4. Mitt mål var att lära mig vinkla, hur man gör och vad man bör tänka på i ett sådant hopp, suga in all info om det. Så jag kan ta med mig det hem till hemmaklubben och nöta på där, med bättre förståelse.

BTW, ni har väl inte missat Young Guns 22 aftermovie som finns på youtube va?!

Foto: Privat Arkiv

Marit Bolstad

Aros Freefly – Friflygläger i Västerås

Klubb: Skydive Voss

Antal hopp: 730

1. Att få möta nya människor och få hoppa med väldigt duktiga coacher. Jag har aldrig varit på Aros förr och kände inte till campet sedan tidigare men hade vänner som skulle hit och är väldigt nöjd med att de tipsade mig om Aros Freefly! Aros känns verkligen som 'one big happy family' och det är mysigt, inte för stort och väldigt hemtrevlig atmosfär både i och utanför campet.
2. Nej ingenting, jag är väldigt nöjd. Det är ett väldigt bra camp med oerhört bra coacher och det är väldigt välorganiserat och uppstyrt. Top notch!
3. Ja till viss del, jag har tagit semester för det här campet. Hade jag kunnat ta semester för alla läger hade jag gjort det, men valde det här campet framför många andra.
4. Ett mål för säsongen är att flyga bättre på rygg. Det har inte blivit någon ryggflygning för mig här ännu men alla coacher har olika stilar och tips och jag utvecklas väldigt mycket!

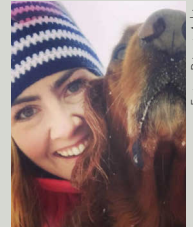

Foto: Privat Arkiv

Emil Svensson

What the Flock! – Kalottflygläger i Västerås

Klubb: SYD

Antal hopp: 1200

1. Jag är väldigt glad att Aron Anderson organiserade flocking-eventet på Aros, och jag lärde mig väldigt mycket. Pete Allum, som var vår coach är en av de bästa coacherna jag vet, om inte den allra bästa. Att få flyga högpstandaskäm från cirka 4000 meters höjd är lärorikt och ger mer tid till att skapa förståelse, och till sist använder man rätt styrverktyg till rätt ändamål utan att tänka. Att få flyga en caravan med Texas-turbin är heller aldrig fel.
2. Det var väldigt få deltagare, vi var bara tre, Aron Andersson, Viktor Karlsson och jag. Även om det var ett väldigt roligt camp, skulle det vara mycket roligare med fler deltagare så vi kunde flugit i lite större formationer.
3. Det var många roliga camp man kunde deltagit på i år, skulle gärna varit med på alla. Men tid och pengar begränsar. Jag valde 'flocking' för det tilltalade mig mest och det kunde ge mig utökade kunskaper som kalottinstruktör. Jag har deltagit i många Flight-1-kurser och vet att de kurser Pete Allum håller i alltid levererar och ger valuta för pengarna.
4. Det var länge sedan jag träffade min vän och coach Pete och vi behövde få flyga och ha kul tillsammans. Mitt mål var att öka mina kunskaper om hur jag kan flyga min högpstandaskärm och bredda mina kunskaper som kalottinstruktör.

Foto: Privat Arkiv

Elin Colliander

FS Gathering 4.0 – Gratis FS-camp i Västerås

Klubb: Fallskärmsklubben Aros

Antal hopp: 27

1. Att det ges möjlighet till kontinuitet i träningen. Man hoppar med samma människor, debriefar sitt hopp och gör sedan om det för att verkligen kunna ta med sig så mycket som möjligt. Det är också nice att under några dagar bara få fokusera på en sak, i detta fall var det FS. Då behöver man inte blanda in tankar om hur man gör andra hopp också.
2. För att vara ett gratis camp saknade jag inget! Men man förstod verkligen vikten i att få sina hopp filmade. Vi hade inte haft möjlighet att få konstruktiv kritik på samma sätt om tre rookies med färre än 200 hopp skulle försöka förklara för coachen hur hoppet hade utspelat sig, haha!
3. Nja, tror egentligen att detta var det enda campet (på hemmaklubben), som jag hann/fick delta på. I alla fall när det kommer till fokus på det fria fallet.
4. Målet med campet var för mig, som är helt ny för sporten, att först och främst få en uppfattning av vad FS går ut på, och var man lägger fokus så här i början för att bli bättre på det. Jag hade också en förhoppning om att hitta folk mer eller mindre på samma nivå som jag själv som det fungerade bra att hoppa med. Både min förväntning och min förhoppning uppfylldes med råge! Jag hade jätteroligt och jag tror att campet har utgjort en bra språngbräda för att fortsätta hoppa FS!

Foto: Privat Arkiv

Sonja Michanek

Rock n Rolla – Friflygläger i Gryttjom

Klubb: Stockholms Fallskärmsklubb

Antal hopp: 1600

1. Att få nya idéer och kunskaper och att lära känna nya människor.
2. Deltagare. Campet var dimensionerat för många fler hoppare, men det var i slutändan lyxigt att få vara så få per coach.
3. Nja, inte direkt. Jag har varit på de som känns relevanta och som funkar logistiskt.
4. Att försöka hitta tillbaka till mitt flow i hopningen. Det är i och för sig det övergripande målet med säsongen, så målet för detta campet är väl att få lite bra och utmanande hopning.

Foto: Privat Arkiv

Felix Wetterberg

Angle Week Light – Vinkelläger i Näsinge via Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg

Klubb: Örebro Fallskärmsklubb

Antal hopp: 500+

1. Man får träffa sina internationella vänner, få bra input på sin flygning och lära sig nya saker!
2. Bättre väder, det var väldigt bläsig tyvärr så vi hade bara två bra hoppdagar.
3. Ja, det har varit en hel del att välja mellan men jag har deltagit på alla jag velat delta på.
4. Ha kul och umgås med mina vänner och lära mig mer om ryggflygning!

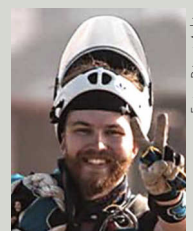

Foto: Privat Arkiv

Tankar från "Down Under" del 2

Text: Penny Robertson-Pearce

Ingemar "Kingmar" Eriksson fortsätter i den här artikelserien att ge oss bra tips om hur vi kan höja säkerheten hos oss själva och på våra fallskärmsklubbar. Med sina 28 år i sporten och över 26 000 hopp har han en hel del erfarenhet av hoppning både i Sverige och från Nya Zeeland där han bott och arbetat med hoppning sedan lång tid tillbaka.

Kan man rädda ett liv eller två, bara genom att göra tummen upp?

På andra sidan jordklotet där människorna går upp och ner och vattnet snurrar åt andra hållet ner i avloppet har vi ett uttryck som kallas "war stories". Det är när personer delar med sig av sina egna erfarenheter, åsikter och olika beslut just den personen tar i olika lägen. Det kan absolut vara intressant om det kommer från en erfaren person, en hoppare i det här fallet, men om samma hoppare berättar samma, eller för många "war story/-ies" om och om igen kan det kanske bli lite tjatigt.

Men låt mig ändå berätta om en "war story" från en av mina allra första dagar som betald fallskärmshoppare i Nya Zeeland.

"Stopp!" sa en kollega till en annan kollega. Han som hörde stopp hade inte kroat i en av de översta krokarna till passagerarens sele. Samma sak hände på min första dag många år senare på ett annat hoppfält. Där sa också en kollega till en annan kollega stopp, och den här gången hade den tandeminstruktören glömt båda översta krokarna."

Dessa två exempel ledde till att jag som chefsinstruktör en tid senare införde en rutin som vi kallade "tummen upp". Vi hade ett möte med alla hoppare på fältet där det beslutades att ingen får lämna flygplanet förrän alla gett "tummen upp". När en dödsolycka i ett annat land inträffade något år senare, där en tandeminstruktör hoppat ut med drougen i handen för att den "ramlat ur" på väg upp till höjd, kändes det som att vi var steget före som redan infört den här rutinen.

Innan man får öppna dörren är rutinen denna:

Hopparen längst bak i planet, den som är sist ut i uthoppsordningen, gör tummen upp till kollegan, tummen upp skickas sedan vidare, från hoppare till hoppare och när den når hopparen vid dörren vet den hopparen att det är klart att öppna dörren när det så är dags.

- Tummen upp från tandeminstruktören avser att alla krokar till passagerarens sele är fastsatta och den sedvanliga säkerhetsproceduren för en tandempilot är gjord.

- För en kameraflygare och vanliga skojhoppare gäller också sedvanlig procedur som vi i dagligt tal kallar 3-3-3 (tre handtag, tre remmar, tre ringar, reds anm.) samt pin och höjd.

"Tummen upp"-rutinen är ett bra exempel på ett sätt att undvika onödiga risker och olyckor. Enkelt att införa och genomföra!

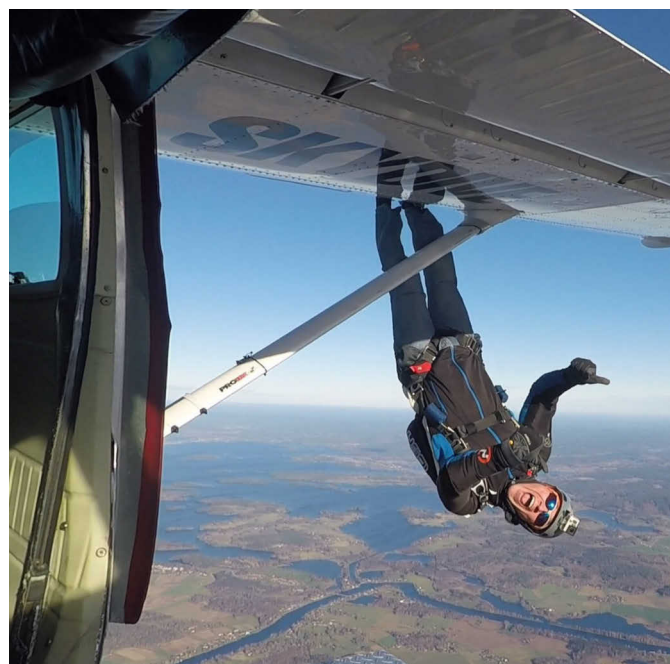

Foto: Cecilia Bursiröm

Thomas Biehl, även kallad "Tummen" meddelar att allt är under kontroll och klart för exit. Ingemar Eriksson, författaren av artikeln, föreslår samma tecken från alla, "tummen upp", redan i planet innan dörren får öppnas.

"Hard deck"

(eller beslutshöjd, togs även upp i förra numret av SFS, Reds. Anm.) Själva uttrycket "hard deck" har troligtvis uppkommit från träning för stridsflygare. Om de gått under den förutbestämda höjden, som till exempel kunde vara satt till 3000 meter under övning, räknades det som att de kraschat planet. För alla som sett filmen "Top Gun" förekommer uttrycket exempelvis där.

I tandemmanualerna används ofta begreppet lägsta beslutshöjd, en höjd skriven som man inte ska gå under innan man cuttar en felfunktion. Det här fick jag troligtvis lära mig på tandemkursen i Sverige och i Nya Zeeland har det varit en höjd som alla tandempiloter kunnat innantill, 1000 meter. På den höjden drar man reserven om det är det man måste göra.

2018 införde vi begreppet "hard deck" på vårt hoppfält även för vanliga hoppare. Vi informerade, utbildade och skrev in i manualerna. "Hard deck" för oss betyder höjden man inte går under med en felfunktion på huvudskärmen. Det vi även kallar lägsta beslutshöjd. Det kan vara bra att veta att begreppet "hard deck" kan ha olika betydelser i olika delar av fallskärmsvärlden. Men i det här fallet handlar det alltså om lägsta beslutshöjd.

Normalt tycker man att "hard deck" ska vara minst 300 meter över höjden din AAD skjuter, som går att ställa in på olika höjder. Så även där är det viktigt att ta ställning till, och besluta vilken höjd din AAD ska vara inställd på. Om du behöver råd kring detta, prata med din CI eller någon annan erfaren hoppare. Det viktiga är att hålla fast vid sin "hard deck" och inte fortsätta jobba med en eventuell driftstörning efter att du passerat den. Håll koll på höjden och respektera det beslut du tagit angående din lägsta beslutshöjd!

ÖPPET ALLA DAGAR I VECKAN!

Tunnelsäsong

För frågor eller tidsbokning:

Göteborg: Elisabeth.pedersen@bodyflight.se

Stockholm: Proflyersthlm@bodyflight.se

www.bodyflight.se

+46 10 139 97 00

Kontakta SFF

Kansliet Sjöhgsvägen 2 | 721 32 Västerås | Telefon: 021-41 41 10 | E-post: info@sff.se
Riksinstruktören Sven Mörtberg | Telefon: 0702-23 62 02 | E-post: ri@sff.se

Beställ utbildningsmaterial

via hemsidan:
www.sff.se -->
medlemsärenden -->
beställ böcker

- Boken "Hoppa fallskärm" är en utbildningsbok i grunder för fallskärms-hoppning
- Boken "Flyga fallskärm" är en utbildningsbok i fallskärmsflygning

Vill du veta mer om...

Skatter och avtal
Lina Gardlow, lina@sff.se

Ekonomi
Stefan Nilsson, kassor@sff.se

Kommunikation och presskontakt
Anna Oscarson, anna.oscarson@sff.se

Försäkringsfrågor
Sven Mörtberg, ri@sff.se
Stefan Nilsson, kassor@sff.se

Materielkommittén
Håkan Andersson, haan@bredband.net

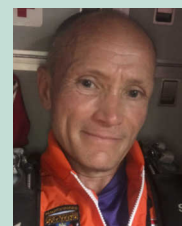
Utbildnings- och säkerhetskommittén
Sven Mörtberg, ri@sff.se

Tävlingskommittén
Lena Kaulanen, lena.kaulanen@gmail.com

Luftrumsfrågor
Pelle Scherdin, pelle.scherdin@sff.se

Totalförsvarskommittén
Jens Grahn, jens.grahn@sff.se

SFF:s kansli

Riksinstruktör och kanslichef
Sven Mörtberg

Kanslist, medlemsärenden
Penny Robertson-Pearce

Svenska Fallskärmsförbundets styrelse

Joakim Berlin
ordförande
ordforande@sff.se

Anna Oscarson
vice ordförande
anna.oscarson@sff.se

Stefan Nilsson
kassör
kassor@sff.se

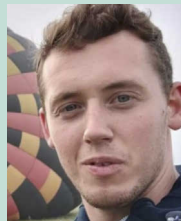
Pelle Scherdin
ledamot
pelle.scherdin@sff.se

Jens Grahn
ledamot
jens.grahn@sff.se

Johan Hellström
suppleant
johan.hellstrom@sff.se

Sebastian Sprill
suppleant
sebastian.sprill@sff.se

Valberedningen: My-Annie Svelander - info@awesomeskydiving.com, Hugo Liljestrom - hugo.liljestrom@outlook.com, Catharina Gilljam - catharina.gilljam@gmail.com

Svenska Fallskärmsförbundet är en frivillig försvarsorganisation, medlem i Flygsportförbundet och Riksidrottsförbundet.

Transportstyrelsen har till Svenska Fallskärmsförbundet delegerat tillsynen av sporthoppning med fallskärm i Sverige.

www.sff.se

På hemsidan hittar du bland annat fakta, information, nyheter om hoppning och tidsningsarkiv

NY HEMSIDA EFTER 20 ÅR
UFFESHOPSHOP.SE

VÄLKOMMEN TILL UFFES HOPP SHOP

SVERIGES STÖRSTA FALLSKÄRMSAFFÄR
- SEDAN 1981

VÅRA PRODUKTER

HÖJD

HJÄLMAR

RIGGAR

FALLSKÄRMAR

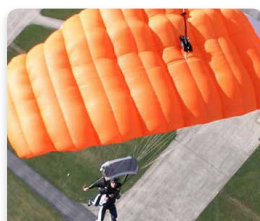
OVERALLER

HJÄLMTILLBEHÖR

GLASÖGON

TANDEM

RESERVDELAR

KLÄDER

213

år i sporten

27400

hopp

35

cuttar

21400

reservpackningar

Efter 20 år har vi en ny hemsida. Besök oss på **uffeshoppshop.se** för att köpa din utrustning. Med vår erfarna personal som tillsammans har 27400 hopp så får du den hjälp du behöver. Välkommen!

Uffes Hopp Shop AB

Kokillgatan 12 B, 721 33 Västerås
021-355 750
info@hoppshop.se